

EL FUTBOL A SANT FELIU

Josep Muñoz i Ayats

COL·LECCIÓ: ESTUDIS GUIXOLENCS

Josep Muñoz i Ayats va néixer a Sant Feliu de Guíxols l'any 1961.
Llicenciat en Història i cronista esportiu del «Punt-Diari» de Girona.

EL FUTBOL A SANT FELIU

ARXIU MUNICIPAL
SANT FELIU DE GUIXOLS

AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
Servei de Publicacions i d'Arxiu

Amb la col.laboració de la Diputació de Girona
Servei d'Esports

Edita: Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols
Servei de Publicacions i d'Arxiu
Impremta: Gràfiques Bigas - C/. St. Adolf, 16
Sant Feliu de Guíxols
Dipòsit Legal 301-1987-Gi.
I.S.B.N. 84-505-5481-0

ARXIU MUNICIPAL SANT FELIU DE GUIXOLS

PÒRTIC

JO TAMBÉ VAIG JUGAR A FUTBOL

La lectura d'aquesta breu història del futbol a Sant Feliu que ha escrit Josep Muñoz i les imatges que s'hi mostren, porta a un petit passeig per la pròpia memòria futbolística (perquè tothom, sense dubte, tenim algun record futbolero, més o menys actiu, de tan inserit com està en la nostra societat, el que algun temps se'n va dir «el deporte rey»).

Aquest producte apassionat de la flemàtica Anglaterra -el football-, un entreteniment a fi de comptes, ha cristal.litzat en un dels mites, les místiques i, en casos, les paranoies, del nostre temps-i espai.

Però èpoques hi hagué que tot era més senzill, més rústec i potser més encantador per quant era segurament més innocent. Els déus de cada diumenge eren més casolans, però no pas per això menys déus, i els grans partits se seguien per la ràdio (quan n'hi havia) o «Hoja del Lunes» l'endemà. En aquella era de candor que situaríem entre les dues guerres grosses hi havia el mig-centre -ara es parla del «centre del camp» com un espai, no com una persona-, un pivot sobre el qual girava tot l'entreteniment i que si ho feia bé, era una mena de bon alcalde repartint joc i defensant quan calia. Els jugadors portaven uns calçots enormes, folgats i mascles, molt diferents dels que s'usen ara que donen lloc a percassos com el tan sonat i fotografiat de Butrageño i era bona costum lligar-se un mocador a la testa com un estrenya-caps. De les «mans», en déiem «hems» (aspirant la «h») que era la catalanització del «hands» anglès, l'àrbitre, per la mateixa raó era el «refli» (de «referee»), el «linesma» era el «linier» que diem ara i el «frequi» (free-kick) de llavors, actualment és el «lliure directe». Per contra el «xut» solia escriure's «shoot», amb totes les lletres. Segurament que les avançades de la penetració de l'idioma anglès que ara tot ho contamina, foren les del lèxic futbolístic.

I després hi havia els déus: el gran i mai igualat «Sami», l'Alcántara -de qui es deia que d'un «shoot» havia foradat (més d'una vegada) la xarxa de la porteria-, Zamora -el porter llegendari (que també suportà alguna golejada, com em sembla que fou a Ambers) i que de l'Espanyol se n'anà al Real (sense passar pel Barça) que ja passaven aquestes coses, i a qui fins el soviètic Iashin admirava molts anys després.

Els madrilenys Quincoces, els germans Regueiro, elegantíssims i enclexinats, uns dandies, Gorostiza «la bala roja» de l'Athlètic, Goiburu i també aquell davanter prodigi que es deia Lángara que sorgí a l'Oviedo, inesperadament, perquè el monopoli dels grans cracks el tenien el Barça, el Madrid i el Bilbao.

Era un futbol de muscle i fúria esportiva que la guerra enfonsà i dispersà. Un cop acabada, vingueren els argentins del San Lorenzo de Almagro a ensenyar una diferent manera de jugar, aparegueren els entrenadors com els cervells savis del joc i comparegué tota l'estrangeria, els multimilions i la tela que fa que els nanos ja no col.leccionin els cromos dels ídols aguerrits uniformats de pau.

Mentre això passava, en el gran petit món futboler de l'època, a Sant Feliu transcorria l'entusiasta i modesta història que Muñoz ens explica tan detalladament i tan senzillament en les pàgines que segueixen. I els nois, plegant d'estudi, muntaven els seus partits a camp obert al camp d'en Sala, a Vista-Alegre, al camp de prop del Cementiri -on ara hem fet el segon camp de futbol- amb pilotes escassament rodones i suades, enormes, ensucrades de pols.

Jo, que llavors -vull dir al temps de Sami i Quincoces- vivia a Tossa, jugava amb no gaire èxit i molts genolls pelats en equips sense nom, pràcticament inexistents però que ens ho feien passar molt bé i també -en la nostra imaginació infantil- executàvem les nostres gestes calçades d'espardenyes amb sòla de goma.

Perquè tots, qui més qui menys, som o hem estat futboleros.

JOSEP VICENTE
ALCALDE

INTRODUCCIÓ

A la l'hora de plantejar un estudi sobre el que ha estat i és el futbol guixolenc cal aclarir certs conceptes que són mal interpretats per bona part d'aquells que es considerin «per sobre» d'una cosa tan superficial com podria ésser el futbol o qualsevol altre esport.

Per molta gent una història del futbol és una part ridícula del que anomenen Història i no es mereix ni ser esmentada; per altres només és una enumeració erudita de resultats o de noms, sense anar més enllà.

Aquí intentaré no oferir ni una visió superficial ni una relació cronològica dels esdeveniments relacionats amb els diversos equips de futbol de la nostra ciutat, sinó una anàlisi d'un fet social que a nivell d'història local s'ha de tenir molt en compte, ja que en molts moments és un fidel reflexe del que està succeint.

Cal veure com la història d'una micro-societat com és Sant Feliu de Guíxols es manifesta sobretot en aquelles activitats que suposen la participació ciutadana, més que no en actuacions de personatges més o menys coneguts. El futbol s'ha d'estudiar com un element més d'un tot que es completaria amb l'examen d'altres entitats o societats com poden ésser els centres excursionistes, les agrupacions de teatre, les associacions de pares, de comerciants o d'altres esports.

Si hem escollit el futbol com a punt de partença és, sobretot, per ser l'esport que més ha marcat el nostre segle i perquè encara és el més practicat a la nostra ciutat, malgrat la puixant competència que està rebent l'esport dels vuitanta, el bàsquet.

A través de les pàgines que segueixen podreu veure l'evolució del futbol ganxó en imatges i podreu llegir una llarga i poc espectacular història que s'inicià el 1913. Aquesta història està molt lligada amb la de Sant Feliu, ja que com s'ha dit és una part d'ella mateixa; així no ha de sorprendre que l'ensopiment de la ciutat durant bona part d'aquest segle es manifesti alhora en el futbol.

Parlarem d'aquell primer equip oficial anomenat «Ateneu Deportiu», del «Sport», del «CEIDA», del «Casal dels Esports» o de la penya «GAAV», i després de la Guerra Civil del club més antic que hi ha actualment, l'«Ateneu Deportiu Guíxols», que inicià la seva història cap a l'any 1943 amb el nom de «C.F.Guíxols». També hi trobareu tot allò que fa referència a la «Unió Esportiva Vilartagues» o a la «Penya Sport», sense oblidar el futbol escolar i el d'aficionats que formaren penyes com l'actual «Cafeteria Catalunya».

Per acabar aquesta introducció vull dir que el llibre és un merescut homenatge a tots aquells que han estat relacionats amb el nostre futbol, des dels jugadors fins als seguidors, passant pels dirigents i els cronistes de premsa, però sobretot a una colla d'homes que sense la seva dedicació desinteressada en tasques poc valorades han fet possible que el futbol guixolenc anés fent història.

ORÍGENS I CONSOLIDACIÓ.

L'origen del futbol guixolenc cal situar-lo a la segona dècada del nostre segle, poc abans de l'esclat de la Primera Guerra Mundial.El Sant Feliu d'aquella època no era gaire esplendorós puix començava a entrar en una crisi que serà més o menys permanent fins als nostres dies. En aquells anys la ciutat vivia de la indústria surera, de la construcció i del comerç, però en un ambient de cert retrocés que sovint provocava l'enfrontament de les classes socials antagòniques. Això arribaria al seu moment àlgid l'agost del 1917 i des d'aquell moment la situació social anirà empitjorant,cosa que donarà molta vida al moviment obrer, sobretot als sindicats adscrits a la CNT.

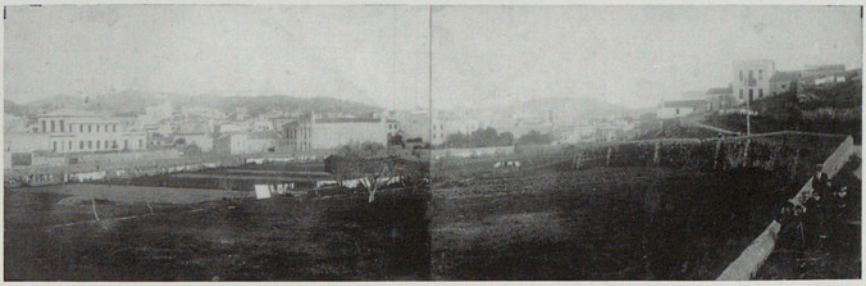
Fou en aquest ambient socio-econòmic que uns quants joves guixolencs iniciaren els seus primers passos en un esport que havia arribat al nostre país des d'Anglaterra: el futbol.

És molt difícil donar una data concreta dels primers partits, però sí que es pot assegurar que es realitzaren al Passeig del Mar, un espai de lleure pròpiament ganxó. Allí una colla de nois començaren a jugar a pilota seguint les regles que s'havien establert i amb les aportacions tècniques dels guixolencs que estudiaven a Barcelona. D'aquests equips de carrer sortiran els primers futbolistes de Sant Feliu.

Aquesta nova activitat no passà desapercebuda a una entitat com l'Ateneu Social, que havia fundat l'omnipresent Mossèn Sants Boada(1) i ràpidament començaren els primers intents per poder tenir unes instal.lacions dignes per a la pràctica del futbol (2).

(1) Sobre l'obra de Sants Boada podeu veure el treball d'Angel Jiménez, «Moviment cooperatiu a Sant Feliu de Guíxols (1885-1939)» a *Estudis sobre temes del Baix Empordà,* nº 2, 1983.

(2) Més informació d'aquests primers moments els podeu trobar al treball de Josep Serrats, «El futbol guixolenc al llarg del temps (1913-1980) a *Estudis sobre temes del Baix Empordà,* nº 2, 1983.

L«Horta dels frares» abans de la construcció del camp de futbol de l'Ateneu.

El 24 d'agost de 1913 s'inaugurà el primer camp als terrenys que havien estat «l'horta dels frares» i que avui coneixem com «La Corchera». Alhora es formà una nova secció de l'Ateneu Social dedicada a preocupar-se dels esports: l'Ateneu Deportiu, que donarà nom al primer equip de futbol constituït oficialment.

Aquesta secció estava sota el control directe de Mossèn Sants i, evidentment, no només es preocupava per oferir als joves una activitat essencialment esportiva sinó que el futbol seria un element més de la seva tasca de control social i moral.El futbol s'entenia com un esbarjo «més higiènic, més moral, que l'aire saturat de fum tancat en les parets d'un cafè o d'una taverna o l'ambient voluptuós del cinema o de la sala de ball on se corromp i degrada la gran majoria de nostra joventut de nostres dies», és a dir, que s'hi veia una bona eina pel proselitisme del catolicisme conservador.

Ateneu Deportiu Guixolenç

D. Antoni Vidal

durant el present mes ha complert reglamentariament.

S. Feliu de Guixols 1 gener 1914

El Sub-secretari.

Juan Closas

Santiago Marull

C. 0'50

Aquest rebut a nom d'Antoni Vidal és una mostra de l'organització del jove club guixolenc.(A.H.M.)

Ateneu Deportiu (15-II-1914): Padrol, Julià, Josep i Vidal; Escriba, Ribes i Saura; Surís, Freixes, Font, Balaguer i Regincós. Aquest és un dels primers equips del primer club guixolenc. (Les fotografies dels equips seguiran l'ordre d'esquerra a dreta i de dalt a baix).

Partit entre l'Ateneu Deportiu i un conjunt de Cassà, celebrat el 15 de febrer de 1914.

Els primers moments del club novell es caracteritzen per l'organització de partits amistosos que no solien ésser de molt èxit pels jugadors locals.

Fou el 14 de febrer del 1914 quan es realitzà el primer partit del que en tenim notícia escrita i gràfica. Aquell dia d'hivern s'enfrontaren els de l'Ateneu amb el Cassà, amb el resultat favorable als visitants per 3 gols a 2. Per aquest partit els preus eren de 0,15 ptes. l'entrada general i de 0,10 ptes. per una cadira; els socis ja pagaven una quota mensual de 0,50 ptes.

També s'incià en aquella època el futbol de base, amb un equip infantil que realitzava partits amistosos amb equips de pobles veïns. Mentre, l'equip titular feia partits amb equips ben diversos com el format pels mariners del vapor «Maldebong» o el que formaren els soldats del destacament que hi havia a Sant Feliu.

El futbol arrelava ràpidament i ben aviat sorgiren persones que intentaren trencar el monopoli que tenia l'Ateneu, que cada dia agafava més volada dedicant-se a altres activitats esportives o culturals, tot ampliant les seves instal.lacions amb un cinema i un cafè. Va ser a finals del 1915 que inicià la seva vida un nou club de futbol amb el nom de Sport Club Guixolenc, que volia oferir als joves guixolencs una societat més oberta a les idees progressistes. Aquesta entitat va haver d'esperar fins l'estiu de 1916 per comptar amb un espai on desenvolupar les seves activitats esportives, el nou camp de futbol es construiria als terrenys del Sr. Castellò, a la carretera de Palamós.

«Periquitos contra culés»

Als tres anys d'haver-se iniciat el futbol local es produí un fet que cal esmentar donada la seva gran rellevància. La Festa Major del 1916 va comptar en el programa del 1r d'agost amb un espectacle inèdit a nivell esportiu, l'enfrontament dels dos millors equips de Catalunya. D'aquesta manera el partit entre el Barcelona F.C. i el R.C.D. Espanyol al camp de l'Ateneu es convertí en un esdeveniment local i comarcal.

Per aquell gran moment del futbol ganxó el camp de «l'horta» es preparà per acollir un gran nombre d'espectadors i per facilitar-ne la ubicació es muntaren llotges de 6 cadires (a 10 ptes. per llotja), butaques (1 pta.) i cadires (0,70 ptes.). A més els socis de l'Ateneu tenien l'entrada de franc i hi havia una entrada de general a 0,50 ptes.

L'ambient va ser dels que fan època, ja que a la categoria dels equips s'hi afegí la provocació dels membres de l'expedició blaugrana. Els jugadors barcelonistes van donar una molt mala imatge, puix que es

El camp de l'Ateneu poc després de la seva inauguració. Es destaca la gran presència de públic, especialment femení.

Ateneu Deportiu (1914-15): Ribes, Josep, Rovira, Portas i Balaguer; Domingo, Surís, Freixes, Regincós i ----- .

dedicaren a fer molta gresca i fins i tot foren expulsats de la fonda on s'hostejaven per la sèrie d'aldarulls que hi provocaren.

A l'hora del partit hi havia unes 3.000 persones per veure com, malgrat la lluita dels dos equips, el resultat final fou el d'empat. Aquest fet va impedir que s'entreguessin les carteres de suro que hi havia com a premi per al guanyador.

Sense cap dubte el primer d'agost del 1916 ha passat a la memòria futbolística de Sant Feliu com un fet irrepetible.

Sport versus Ateneu

A partir de la formació de l'Sport, l'enfrontament entre les dues societats serà constant, ja que no deixaven de denunciar-se els interessos polítics que hi havia al seu darrera. Resultava que «dretes i esquerres rivalitzen per conquerir un primer lloc en aqueixa branca de la cultura moderna, i uns i altres han establert com a principi que l'esport ha de servir en gran manera per la moralització i cultura del jovent de Sant Feliu».

A més dels lògics recels i enfrontaments públics, la lluita es canalitzava a través dels setmanaris locals, així «Ciutat Nova» defensava l'Ateneu i «El Programa» es mostrava favorable a l'Sport. Cal dir que el primer era l'òrgan oficiós dels conservadors catalanistes i el segon era el dels federals republicans.

Pel 1917 les batusses eren molt fortes, cosa normal si es té en compte la situació política, que era de molta tensió, i que els dos equips locals participaven en el campionat provincial. Deien els conservadors que els progressistes oferien raons de «bogadera desenfeinada», a més de tractar-los de «ratasses». Els atacats solien respondre centrant-se en el cap visible de l'Ateneu, que era conegut com «El Gallito» o «Mossèn Pollastre», és a dir, Sants Boada:

> «*I quin fàstic... que un home que vesteix els hàbits que són emblema de l'amor i la santedat, qui hauria de sembrar la pau entre els homes sigui qui sembri odis i discòrdies*» (Sembla cert que l'al.ludit no dubtava en aixecar aldarulls quan ell creia que l'àrbitre ho feia malament).

Cap al campionat de Catalunya

Un cop normalitzada la situació internacional amb l'acabament de la guerra mundial i en un ambient molt tens a nivell social, el fut-

Ateneu Deportiu (1917): Part, Balaguer, Josep Rosic, Rovira, Font i Canals; García, Domingo, Portas, Nanci i Moner. Fou l'equip guanyador de la Copa Maura.

Ateneu Deportiu (1917-18): Rovira, ---, Nanci, Lluhí, Rosic, Domingo, Walter, ---, Canals, Moner, García, Pey.

bol entrà en una fase que es defineix per l'enlairament de l'Ateneu i la desaparició de l'Sport.

Un fet important d'aquell moment va ser la sortida a Sant Feliu d'un nou setmanari de caràcter satíric i crític, el simpàtic «L'Avi Muné», que des de les seves planes es dedicà a fer acudits i crítiques del futbol, especialment de l'Ateneu, que justament passava per uns bons moments a nivell esportiu. Entre altres bones idees podeu veure, com a mostra, l'alineació d'un equip local en un partit imaginari celebrat a «can Santos»:

—Porter: «Mossèn Tró i Muesques»

—Defenses: «el corrido Jaume i el rellotger sardanista» (Juli Garreta)

—Mitjos: «el sacristà Pepe, el primo Estevet i l'aglomerat Ris».

—Davanters: «l'ex-terrorífic Sicart, mossèn Pollastre el gran Cimal, mossèn Pasuñas i el llitero López».

I hi afegia una nota molt més crítica que feia referència a les relacions que hi havia entre Sants Boada i el rector:

«Figuraven com a suplents, mossèn Ramangai i l'enemic Caga-xites. Algú proposà que figurés a l'equip el rector, però mossèn Pollastre com a amo de l'equip s'hi oposà perquè diu que només enreda i destorba».

L'Ateneu entrà el 1918 en la seva millor època, aconseguint tres anys consecutius el campionat provincial, amb un equip format bàsicament per joves de Sant Feliu: Rosic, Canals, Rovira, Humbert, Lluhí, Portas, Pey, Prats, Sánchez, Nancy, Cid, Casagran, La Rosa i Lázaro. Però el 1921 les circumstàncies polítiques i personals van posar en perill la continuïtat d'aquell potent conjunt i la temporada 1921-22 no començà amb grans èxits, i quan el futur era més negre un petit incident provocà el ressorgir de l'equip. Deixem que ens ho expliqui un testimoni directe com fou Rafel Portas:

«De sobte, un setmanari figuerenc per acabar d'ensorrar-nos ens insulta públicament tractant-nos de «marranos» i venuts, es reuneixen forces, els de fora tornen, el descoratjat es reanima, el degà es sent jove i a Figueres el DEPORTIU posa la primera pedra de l'edifici més gloriós que mai havia edificat».

Seria el 9 de juliol del 1922 quan en un partit celebrat al camp del F.C. Barcelona que l'Ateneu, guanyant l'Atlètic de Sabadell, es proclamà Campió de Catalunya de Segona Categoria.

El futbol guixolenc havia arribat molt lluny i bona part dels ciutadans ho sentí com una cosa seva, per això foren molts els que ana-

Ateneu Deportiu (1920-21): Charles, Portas, Casagran, Nanci, Lluhí, Pey, ---- , Canals, Sr. Clarà, Feliu (Titots), Nicola, Florenza i Palahí II. Va ser l'equip que portà a l'Ateneu a tres campionats consecutius de la provincia.

Ateneu Deportiu (12-II-1922): Canals, Palahí I, Esteva, Feliu, Florenza, Buxó, Palahí II, Casagran, Lluhí, Portas i Pey. Es proclamaren campions de Catalunya de 2ª categoria.

Poble de Sant Feliu:

Un crit inmens de Victoria sosmou la ciutat. Tot Sant Feliu brunz. El nostre Ateneu Deportiu, en lluita noble i honrada ha conquerit el **CAMPIONAT DE CATALUNYA.** Els nostres jugadors plens d'amor ciutadá han posat ben alt el nom del nostre poble.

Ciutadans: Avui a les 6 de la tarde arrivarán els nostres valerosos equipiers. Vingueu a rebrels a la Rambla Vidal en just homenatje al seu esforç.

¡Visca l'esport guixolenc!

¡Visca l'Ateneu Deportiu!

Imp. M. Comas—San Feliu de Guixols

El triomf en aquell campionat fou commemorat amb molta alegria per la majoria de ciutadans.

ren a rebre els jugadors a l'entrada de la ciutat i des d'allí s'organitzà una gran manifestació, «música en cap», que els portà fins a l'Ajuntament, on els rebé l'alcalde, que els felicità i donà les gràcies en nom de la població per aquell gran resultat esportiu.

Però aquests moments d'eufòria quasi generalitzada no eren ben vistos per una gent que creia en quelcom més que el futbol. La crítica més dura es produí en els ambients anarco-sindicalistes i al seu setmanari «Acción Social Obrera» (22-VII-1922):

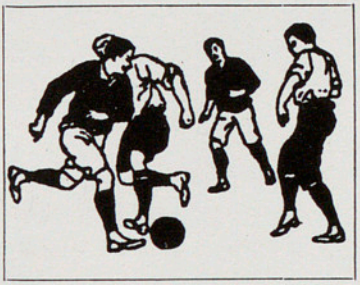
«Estos días pasados, con motivo del triunfo del «Ateneu Deportiu» de Sant Feliu en el campeonato regional de foot-ball, segunda categoría, vimos una hoja en la que se decía, entre muchas sandeces, que el «nombre de Sant Feliu había sido llevado muy alto». Llevar el nombre de una ciudad «muy alto», por acertar a dar unas cuantas patadas que den al goal, nos parece más que simple, estúpido. Un asno o un caballo lo llebarían más alto o más lejos. Nos parece bien

SAN·FELIU·DE·GUIXOLS

ALS CAMPIONS DE CATALUNYA

DE SEGONA CATEGORIA

FLORENZA
CANALS
PORTAS
CASAGRÀN
PALAHÍ I
PALAHÍ II

CARRERÓ
PEY
LLUHY
BUXÓ
FELIU
ESTEVA

MENÚ

ENTRETENIMENTS

TRUITA FRANCESA

BADELLA AMB SALSA

POLLASTRE ROSTIT

POSTRES VARIATS

XAMPANY

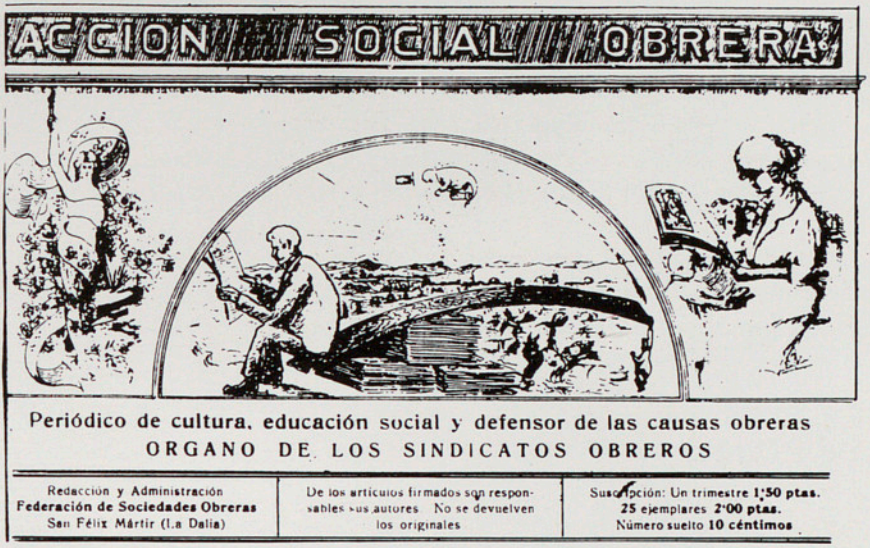
JULIOL

DE 1922

◆◆

◆◆

Aquest menú ens mostra com els sopars sempre acompanyen els esdeveniments històrics.

El setmanari anarco-sindicalista es mostrà sempre molt crític envers les qüestions que afectaven els treballadors.

que los jóvenes se diviertan, se entusiasmen y hasta que escriban tonterías propias de su juventud. Lo que no se puede comprender es que una multitud compacta se haga eco de semejantes niñerías y crea que un team lleve en su victoria, sobre otros, la prosperidad, el honor y la fama inmortal de una ciudad entera.

Aceptando el foot-ball, hemos de condenar enérgicamente ese ambiente sobrecargado de fetichismo, de idolatría, de patrioterismo en el que se le va a deformar y a anegar.

El foot-ball debe ser el pasatiempo y expansión física y moral de la juventud, jamás el arma de combate o el trofeo de vanagloria de alguna entidad política, religiosa o económica, menos aún de una ciudad entera...¿Qué hay de común entre Sant Feliu con sus 15.000 habitantes y once muchachos que saben «shootar» bien el balón? Además no creemos que el mérito y la grandeza se hayan pasado de las arrugas del cerebro al metatarso de los pies para que se festeje de esa manera tan general el progreso deportivo de unos jóvenes. Si en el foot-ball reside el progreso y la fama de un pueblo hay que convenir en que sobran centros de cultura y escasean terrenos de foot-ball.

Contra este ambiente castrador de la personalidad hay que levantarse. No podemos tolerar que se envenene la juventud con esta at-

mósfera de frivolidad y de insulsez que desde la adolescencia hasta la madurez viril, embota los sentidos y la mente de la juventud inutilizándola para los problemas fecundos y trascendentales de la vida.

No queremos que el foot-ball, de juego sano y sencillo se convierta en corruptor y atrofiador de jóvenes, ni en pasión social, morbosa, y decadente que absorba hasta nuestro sentido común».

(F. BARTHE)

A partir d'aquell triomf històric l'Ateneu entrà en una fase d'ensopiment que el portaria pocs anys després a la seva desaparició. Dels anys aquests en parlarem en el següent capítol.

LA LENTA AGONIA SOTA LA DICTADURA DE PRIMO DE RIVERA

L'adveniment de la dictadura de Primo de Rivera pel setembre del 1923 suposà cert trasbals a la ciutat, però sobretot a nivell polític, ja que les coses no canviaren gaire en altres aspectes.

Aquest nou règim polític provocà que el futbol tornés a ser l'eina més útil per a la discòrdia política, perquè l'enfrontament socio-polític no podia realitzar-se en llibertat.

Els anys que anaren del 1923 fins a la proclamació de la II^{a} República es caracteritzaren, futbolísticament, per l'ensorrament de l'equip degà i la quasi desaparició del futbol, en concret el de competició oficial. Tot aquest procés s'accelerà amb la lamentable venda del camp de «l'horta», és a dir, el de l'Ateneu Deportiu, quedant la ciutat al final d'aquest període molt mancada d'instal.lacions, només hi restà el quasi destartalat camp de la carretera de Palamós.

Hem vist com l'any 22 el futbol guixolenc assolí una fita inigualable i tot podia fer pensar en l'inici d'una època d'esplendor, però en realitat significà l'origen d'una crisi que acabaria amb el futbol. L'Ateneu va anar a la baixa, molts jugadors deixaren l'equip per raons diverses, les més corrents foren l'anada al Marroc a defensar els interessos dels capitalistes espanyols en una guerra molt dura o el fitxatge per un equip de superior categoria.

El «Guíxols Sport», el futbol progressista.

Però mentre tots els mals es centraven en l'equip de l'Ateneu, hi havia qui tornava a pensar en la possibilitat de donar nous aires a

GUIXOLS SPORT

GRAN ACONTEIXEMENT

per els dies de Pascua

20 i **21** d' Abril de 1924.

Dies 20 i 21 a les 4:

Camp del Guixols Sport

Catalá S. C.

Degá de Catalunya

No es necessari fer historial d' aquest club reformat notablement, cal remarcar que ha vençut al Port-Bou per 4 a 2

Contra

Guixols Sport

El Guíxols Sport no va ser mai un equip de grans èxits però era el representant d'una ideologia concreta que coneixem com a federalista.

HIMNE DELS «TRANQUILS» DEL SPORT

¡Guanyà o perdre la partida
s'ens en fum!
¡Guanyà o perdre la partida
s'ens en fum!
Som els tranquils tant si
perdem com si guanyem,
mentres tant passem l'estona
fem, pocs goals i moltes cones
¡s'ens en fum!
¡Viva nuestro Capitán!

(en català sense normalitzar)

Una característica de l'Sport era la seva alegria.

l'esport local i es feren els primers passos per reconstituir el desaparegut «Sport Club Guixolenc».

El nou club que s'anomenà «Guíxols Sport» es fundà el setembre del mateix 1923 i va tenir com a primer president al Sr. Vilossa. A partir d'aquell moment aquest equip intentarà rellançar el futbol guixolenc i treure'l de l'ensopiment en què havia caigut mercès a l'actuació, segons «Palmarium», de l'Ateneu:

«El único culpable de que el futbol no haya alcanzado el desarrollo que en otras poblaciones, es el Ateneo, que ha querido mantener constantemente la sección deportiva, dentro de su obra social de conjunto, obra que ninguna simpatía tiene entre la opinión guixolense».

L'Sport tornà a fer servir el camp del seu avantpassat, a la carretera de Palamós. La re-inauguració del camp es va realitzar el 23 de setembre d'aquell any amb l'assistència de dos polítics il.lustres de la nostra ciutat, els aleshores diputats, Salvador Albert i Josep Irla. Cal anotar la seva presència perquè en certs sectors de la ciutadania es considerava als jugadors i socis de l'Sport com «la púrria del poble». Així s'iniciava una nova divisió socio-política entre dos clubs de futbol de la nostra ciutat.

Aquesta lluita es manifestà públicament en els partits que es celebraven, ja que molts cops el seguidors d'un o altre equip anaven al

ESPALMATORIUM, 8-XII-23 i 15-XII-23

EL TENORIO FUTBOLÍSTICO

Drama espeluznante en dos actos y tres cuadros

Acto Primero

(Tenorio)

En esta noche tan triste
si no es infiel la memòria
voy a contarles la historia
de mi vida futbolística.

(Se ve un relámpago seguido del correspondiente trueno).

En Barcelona jugaba
con una gran afición,
y al punto quedó notorio
que del futbol, el tenorio
era, sense discusión

Con enorme voluntad
y amor al club que jugaba
sus colores defensaba
igual que qualsevol gat;
lo hacia con gran tesón,
de manera tan estraña,
que hasta haciéndome el bufón
marcaba goals con romana.

(Llueve copiosamente)

Demandas de muchos clubs
al momento me llovieron
en que mucho me ofrecieron
sin que caso les hiciera.

Mas con amargo dolor
me enseñò la experiencia
que nada daba la ciencia
ni llevar al Club amor;
por lo que al fin decidí
ir en busca de fortuna,
y en noche de clara luna
por cinc centes me vendí.

(Se oye dentro una voz que grita «Dones el drapaire»).

Por si os fiais de mi
en una lista aquí van
los testigos anotados
que lo justificarán.

Desde el club que haya más alto
al más humilde en Sport
ha recorrido mi honor
toda la escala social.

Yo a las farmacias subí
con panaderos traté
y en todas partes dejé
memoria amarga de mí.

(Se siente un fuerte terremoto que hace brandar las casas. Con serenidad pasmosa el Tenorio saca la petaca y bebe un vaso de vino).

Les revistes de l'època estaven molt preocupades pel futbol i no ens pot sorpendre aquesta barreja teatral-futbolística, que va aparèixer a «ESPALMATORIUM» (8 i 15-XII-1923)

(aparece D. Gonzalo)

(Gonzalo)

No puedo más escucharte
vil Don Juan; oh con que gana
te haría bailar la sardana
en un campo de football.!

No pudiendo yo creer
lo que de ti me decían
confiando en que mentían
te vine esta noche a ver;
pero te juro trapero
que me pesa haber venido
para salir convencido
que eres un gran embustero.

(Tenorio)

Anciano la lengua ten
o sinó sabrás quien soy.

(Gonzalo)

Donde?

(Tenorio)

En el ilustrado (?) de hoy.

(Gonzalo)

Ets cobard como en Peroy.

Acto Segundo

Cuadro 2.º

(Tenorio)

Mi vida de futbolista
Fué por un tiempo apagada
Mas hoy vuelve a la palestra
Con la cara destapada

(Se pone el antifaz)

Para aumentar mi valor
Me uní un día con Rey Mundo
Que es un chico furibundo
Y me tiene un gran amor.

(Entra un fantasma vestido de futbolista y dice).

Insensato vive Dios
Que de no temblar mi mano
A palos como un gitano
Te hacía hacer mort de gos.

(Tenorio)

Callad, me causan pavor
Vuestros semblantes esquivos,
Y temo al veros tan vivos
Que humillaréis mi valor.

Sereis pues mi matador
Como el mundo es bien notorio,
Y si en el campo mortuorio
Quereis dar carne a la fiera,
Daos prisa, que os espera
Esta vez D. Juan Tenorio.

(Saca una espada de quinientas canas y con ella traspasa la pierna del fantasma dejándolo cojo para siempre).

Llamé a Guíxols y no me oyó
Ya que sus puertas me cierra
De mis actos en la tierra
Responde Guíxols, no yo.

(Sale a correcuita dejando el Mundo y al cojo en situación comprometida. Aparece un personaje con una espelma en la mano y dice).

Amigos yo os vengaré
Con este hermoso puñal:
Si encuentro aquell carcamal
Lo descorazonaré.

Cuadro 3.º

(Se apagan todas las candelas del Teatro y después de un instante el escenario queda transformado en un Cementerio).

(Entra Tenorio)

Ya estoy aquí amigos míos
Tocar quiero vuestras manos
Probando a n'aquells fulanos
De que estamos bien unidos

(Sale la Funeraria con un saco de serraduras y un metro)

¿Que es esto?

(Funeraria)

Vengo a tomarte la mida
Pues tu vida se halla ya
Completamente extinguida.

(Tenorio)

Muerto yo?

(Funeraria)

Una espelma te mató
En la puerta de tu campo.

(Tira el saco de serraduras a tierra y se va después de tomar la mida a Tenorio).

(Aparece en un pedestal la estatua de D. Gonzalo con una espelma encendida en la mano).

(Al verla, Tenorio cae de rodillas encima de las serraduras, y esmaperdido dice).

Oh, gran Dios Espalmatorium
Perdón te pide azorado
El Tenorio desdichado
En momento tan mortuorun.

Mira aquí a tus plantas pues
Todo el altivo rigor
De este gran jugador
Que venderse no quería
Admirando espelma mía
Tu grandeza y tu valor

(Cae muerto envuelto con serraduras. Aparecen varios ángeles vestidos de futbolista y hacen una sardana quedando en medio el Tenorio).

(Salen en escena dos fantasmas llevando encima una papelina de arroz i fideos y un ramo de romaní que lo depositan sobre el cuerpo inerte de D. Juan).

(Se sienten campanadas lejanas de una Iglesia cercana, pitos de futbol, acordeones y un gramofon que parece una verdadera mojiganga de unos consabidos cinco reales y cae el talón paulatinamente mientras ponen a D. Juan dentro de un baúl que cierran con un Cerrojo bien reforzado).

FIN DEL TENORIO

Pitu-Graso

AÑO II. SAN FELIU DE GUIXOLS 9 SEPTIEMBRE 1923. Núm. 59.

PALMARIUM

SEMANARIO INDEPENDIENTE ILUSTRADO

PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN
San Feliu 2'— pesetas trimestre
Fuera 2'25 » »

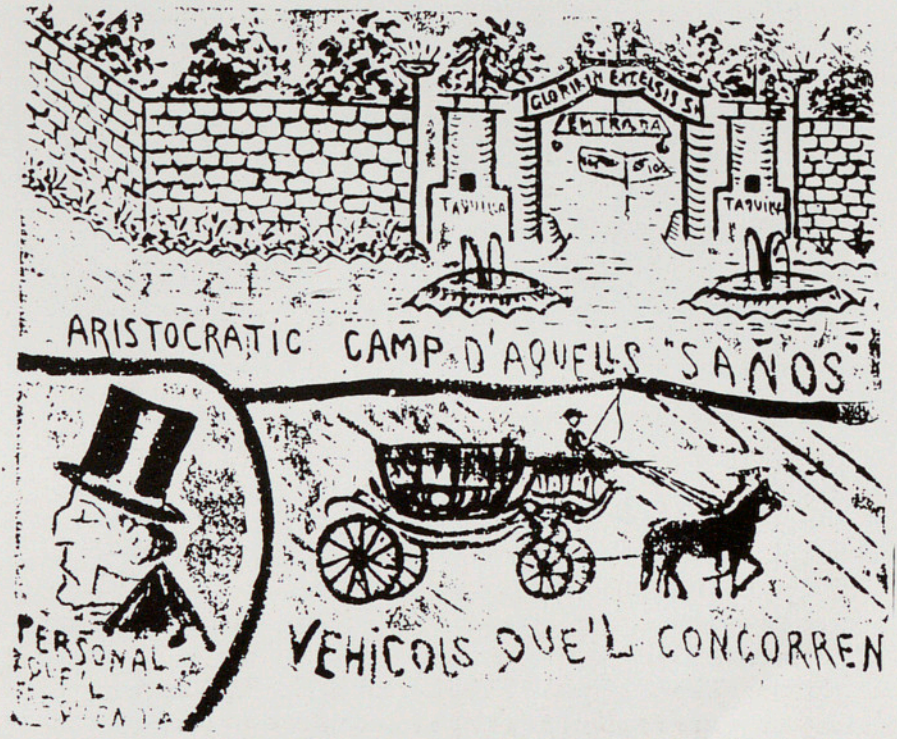
NÚMERO SUELTO: 15 CTS.
Anuncios y demás noticias de atracción, precios convencionales.

Dirección y Administración: SANTA LUCÍA, 52
No se admiten ni devuelven originales ni se suscribe.

Y va la número .....

Acudit aparegut al setmanari «Palmarium» (9-IX-1923)

Acudit aparegut al setmanari «Palmarium» (9-III-1924)

camp de «l'enemic» a criticar i a fer xerinola. Aquests fets després eren explicats amb tot detall als setmanaris locals, sobretot en aquelles publicacions que estaven dedicades quasi exclusivament a parlar de futbol. Per una banda «Palmarium» es convertí en la publicació defensora dels interessos del popular Sport, i per l'altre va sortir una revista dedicada per enter a defensar tot allò que tenia relació amb l'Ateneu Deportiu, «Espalmatorium».

Alhora el satíric «L'Avi Muné» anava fent la seva crònica futbolística, però tocant qüestions divertides com ho demostra aquesta nota que relaciona l'amor amb el futbol:

«a penes un bon equipier entra en relacions amb qualque xicota, perd la forma, perd físicament, perd l'afició, i d'estrella rutilant es converteix en cafetera;... el xicot que cultiva la cossa ben administrada, hauria de començar per no festejar.»

El camp de l'Ateneu Deportiu mostrava un aspecte agradable per practicar i veure futbol.

El nivell futbolístic va baixar molt, cada cop anava menys gent a futbol, entre altres coses perquè els preus eren considerats cars, anotem que es pagaven 10 rals (2,5 ptes.) d'entrada per anar a veure un partit de l'Ateneu, un equip que havia quedat, segons les cròniques de l'època, «sense tripa ni moca».

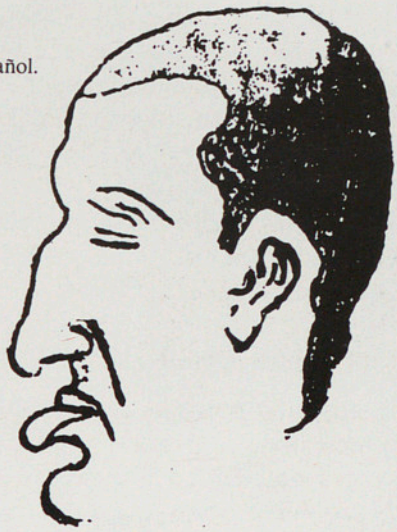
A més l'Sport tampoc no va ésser un equip d'alta volada i el seu camp en poques ocasions es veié molt concorregut, sobretot tenint en compte que no oferia un ambient gaire acollidor als espectadors. Aquest camp estava tancat per una paret baixa, la zona reservada al públic estava plena de pedres, no hi havia serveis sanitaris, el terreny de joc feia pendent i només una mena de barraca servia com a vestidor, el que provocava que els jugadors s'haguessin de vestir al seu local social que era al «Cafè Lyon d'Or», a la Rambla del Portalet.

«Rado» Portas, un guixolenc internacional.

Un fet molt important per a la història guixolenca es produí l'estiu del 1925, quan el conegut jugador local Conrad Portas i Burcet (1902-1987), fitxà pel R.C.D. Espanyol de Barcelona.

En Portas havia començat la seva vida esportiva jugant al Passeig del Mar, en un d'aquells equips de noiets que practicaven el nou esport. Ell començà a destacar al «Continental», un equip dels anomenats de carrer i ben aviat passà a l'Ateneu, on jugava de davanter centre i més endavant de mig. Però, a poc a poc, s'anà consolidant com un dels millors defenses de Catalunya, essent seleccionat per jugar

La caricatura del futbolista més conegut de Sant Feliu, sobretot pel seu fitxatge per l'Español.

Conrado Portas
Jugador de foot-ball guixolense que recientemente ha ingresado en el R. C. D. Español.

amb la selecció gironina quan encara defensava els colors de l'Ateneu. Les seves característiques com a jugador ens les dóna el setmanari «Palmarium»:

«Sus características de juego son: una asombrosa sangre fría que le permite sin azoramientos despejar situaciones comprometidas, con gran facilidad; su agilidad le otorga el saltar con gran soltura lo cual es una ventaja sobre todo en defensa; el shoot es seguro y por lo regular colocado».

Després del seu fitxatge per l'Espanyol en «Rado» es confirmà com un dels millors laterals de la història del futbol català i espanyol. Això el portà a vestir dos cops la samarreta de la Selecció Estatal, el primer cop va ser el 17 d'abril de 1927, contra Suïssa al camp del Sardinero, a Santander; el segon fou contra Itàlia a l'estadi del Molinón de Gijón, el 22 d'abril de 1928.

Entre els seus companys de selecció cal destacar al famós porter Ricardo Zamora, que en una ocasió defensà la porteria de l'Ateneu en un partit amistós dels que es celebraven cada estiu.

Un altre èxit d'aquest gran jugador guixolenc va ser el conquerir, amb el seu club , el Campionat d'Espanya del 1929 contra el València. D'aquell equip dels «periquitos» en diu el degà de la premsa esportiva de Barcelona, «El Mundo Deportivo», que «ha marcado en el largo historial del R.C.D. Español un hito, un capítulo y una leyenda imborrable».

Amb tot aquest historial esportiu es pot dir que en Portas és, fins ara, l'únic jugador guixolenc que ha entrat a la llegenda del mai prou gloriós futbol català.

Adéu a l'Ateneu Deportiu.

Un any clau per a la història del nostre futbol és el 1927, quan es produeix la definitiva desparició dels dos clubs que fins llavors havien representat Sant Feliu en el món de l'esport.

Els problemes van venir un darrera l'altre i la situació era més crítica, a més no s'oferien gaires al.licients al públic aficionat, com molt bé ho explica «L'Avi Muné»:

«Es molt trist, i no és estrany que cada dia minvi l'afició, que un home hagi de pagar deu ralassos per a veure jugar, salvant tres o quatre noms, una colla de pepes...».

Ateneu Deportiu (1923-24) : Soler, Sánchez, Gimbernat, Palahí I, Carreró, LLavià, Nadal, Prujà, ---- ; Miró, Palahí II, Buxó i Serra.

C.E.I.D.A. (1928) : Colomer, Romaguera, Güell, Gimbernat, Joan Palahí, Nanci, Esteva; Pujol, Carreró, Buxó, Soler i Albó.

Es en aquest marc de crisi que es produí la desaparició de l'equip que havia nascut sota la protecció de l'Ateneu Social i també la de l'equip dels progressistes, però no per això va acabar-se el futbol guixolenc, ja que els esforços per salvar-lo van donar bons fruits. A partir del començament de l'estiu del 27 s'iniciaren els contactes per constituir un nou club i mercès al treball d'una comissió que comptà amb la col.laboració de l'Ajuntament, presidit per Pere Torres Albertí, es constituí una primera junta que va fer-se càrrec de les instal.lacions que fins aquells moments havia utilitzat l'Ateneu Deportiu.

El nou club intentà, des d'un principi, acollir tots els futbolistes que eren de Sant Feliu sota un nom ben curiós: «Centre d'Esbarjos i Deports Atlètics», i que serà conegut popularment per les seves inicials CEIDA.

Aquest equip ja participà al campionat provincial de la temporada 1927-28 i va obtenir un resultat acceptable, assolint un digne subcampionat. Però, malgrat aquest resultat, els ciutadans ja s'havien desentès del futbol i encara hi havia qui no deixava passar qualsevol ocasió per seguir acusant l'Ateneu d'ésser el culpable d'aquella trista situació en què es trobava el futbol guixolenc, així ho feia «L'Avi Muné»:

«Res guanyà el futbol amb la fusió inoportuna i extemporània de l'Ateneu i el Guíxols. El primer se n'anava a les acaballes; l'altre en-

cara havia de començar. Feta aquesta conjunció híbrida, la caiguda del futbol guixolenc s'ha accelerat. Més li valia a l'Ateneu Deportiu morir-se ben solet i per la pròpia raó".

«La Corchera Catalana S.A.» acaba amb el futbol.

Després del primer any de vida, més o menys problemàtic, el CEIDA participà també a la temporada següent en el mateix campionat provincial amb els equips d'Olot, Girona, La Bisbal, Palamós i Figueres. Aquella seria, durant uns quants anys, la darrera vegada que un equip de Sant Feliu participés en una competició oficial, això succeïa pel març de 1929.

El fet que suposà la mort del futbol de competició va ser, evidentment, la venda dels terrenys on hi havia el vell camp de l'Ateneu a una empresa com «La Corchera Catalana S.A.» que es dedicava al comerç amb el suro.

Aquells terrenys que havien estat «l'horta», és a dir, el planter d'on sorgiren grans jugadors, passaren a convertir-se en magatzems de suro per una quantitat de cent trenta mil ptes. que és el que pagà el «Trust Belga» quan tot just començava l'any 29. A més la venda implicava que per part de l'Ajuntament es concedissin els permisos necessaris per a la urbanització i construcció de noves instal.lacions, cosa que es concedí definitivament a la sessió municipal del 21 d'agost d'aquell mateix any, essent alcalde el fabricant Pere Torres.

La penya «G.A.A.V.»

El darrer apartat de la història del futbol abans de la II[a] República l'ocupa sense cap mena de dubte una de les coses que més caracteritza el futbol: l'amistat que l'envolta. Diem això perquè quan va desaparèixer el CEIDA una colla de joves guixolencs organitzaren un equip d'aficionats que només tenia com a objectiu seguir practicant un esport que els agradava molt i alhora passar una estona agradable amb els companys.

Va ser a la primavera del 1930 que el nou equip anomenat «Penya GAAV» (Guíxols Avant Avant Visca), tingué una actuació més continuada, celebrant partits contra equips de les nostres comarques al camp de la carretera de Palamós. Entre els jugadors podem citar com a membres d'quella alegre penya a: Carrerach, Tibau, Janer, Güell, Mas, Girona II, Buxó, Girona I, Masvidal, Aicart o Torres.

Aquest conjunt format en un moment dolent pel futbol guixolenc serà el que establirà el pont cap el que anomenarem futbol republicà, és a dir, aquell que es desenvolupà a partir del 14 d'abril de 1931.

EL FUTBOL REPUBLICÀ

Ja s'ha vist com a finals de la dècada dels vint l'esport guixolenc va patir una greu davallada que es trigaria a superar. Només la moral i l'entusiasme d'aquells joves que seguiren jugant a futbol per afició va permetre que amb els nous aires que portà l'establiment del règim republicà es pogués recuperar una activitat que tanta anomenada tenia en altres indrets.

El fet de la proclamació de la II ª República el 14 d'abril del 1931, com diu Angel Jiménez, «va omplir de joia el cor dels nostres federals, republicans de «tota la vida». Això suposà un gran ambient a la ciutat amb una colla de celebracions i sobretot amb l'esperança de que quelcom canviaria al nostre país.

Els canvis no van ser gaire radicals, ja que la situació econòmica internacional i estatal impedí que es consolidés un procés que anava cap a la modernització del nostre país a nivell polític i social.

A Sant Feliu la dècada dels trenta es va caracteritzar per les serioses dificultats econòmiques i això ho patí l'esport i el futbol en concret, malgrat que el seu ressorgiment significà un pas endavant en la normalització de la vida guixolenca en general.

En menys de cinc anys la ciutat va patir una transformació bastant accentuada, sobretot en allò que feia referència als serveis socials i a la participació ciutadana en tots els nivells de la vida pública.

El «Casal dels Esports», un any després del 14 d'abril.

Poc després de l'arribada del nou règim el món futbolístic local començà a moure's per aconseguir sortir del pou on estava des de feia alguns anys.

El primer intent de crear un nou club de futbol es produí a finals del l'any 31 i va anar prenent forma en els primers mesos de l'any següent amb la creació d'una entitat anomenada «Unió Esportiva Guixolenca», que tenia la intenció de jugar els seus partits en un camp que s'estava acondicionant al paratge de Vista Alegre. D'aquestes obres en donava informació el setmanari «La Costa Brava»:

«Són ja molt avançats els treballs que porta realitzats la societat esportiva ja esmentada -Unió Esportiva Guixolenca- i constituïda últimament a Guíxols, per a tenir el camp d'esports en la urbanització de la muntanya de Sant Elm -en terrenys del Sr. Pere Rius i Calvet-.»

Aquest equip realitzà algun partit amistós però no va arribar a consolidar-se i molts dels seus components com Tresené, Miró, Coll, Girona o Pujol, passarien a integrar-se a l'equip que naixeria a l'estiu del 1932.

El nou club es va batejar amb el nom de «Casal dels Esports», un nom ben propi de l'època en què s'estava, i va començar la seva curta vida intentant jugar al camp de Vista Alegre, però a l'hora de la veritat van haver de recuperar el camp que havia estat de l'Sport, a la carretera de Palamós. Va ser pel juliol d'aquell any que l'equip guixolenc torna a utilitzar aquell espai per a la pràctica del futbol mercès a les obres d'acondicionament que s'hi realitzaren.

Pocs mesos més tard, l'octubre, Sant Feliu va veure com, després d'un llarg parèntesi, un equip de la ciutat participava en la competició oficial. En aquell moment el Casal jugava a la Segona Categoria Ordinària, grup A. Aquest club novell va tenir uns resultats accepta-

Casal dels Esports (9-VII-1933): Albó, Girona, Buxó, Casas, Ripoll, Miró, Romaguera, Gimbernat, Coll; Tresené i Pujol.

—Una cançó cada dimarts feiner.

L'escena representa l'andana d'una estació. El Casal plora sota el rellotge. D'una finestra d'un vagó de tercera surt l'Icart, i amb música de «El desfile de Candilejas» (Shangai Hul), diu:

Sóc «quinto» de nova fornada,
sóc de la colla juvenil
que ara hem de marxar,
ara hem de pirar
embarcats amb el carril.
Allí estarem com a cal sogre
i fins i tot de quan en quan
ens podrem fumar
i saborejar
borilles del comandant

I amb aquest programa,
que és tot un drama,
jo em poso a cantar.
Som bericaldistes,
els més optimistes
que al món hi ha
Tindrem la roba regalada
que fins potsé ens anirà gran,
I ens podrem lluir,
provant de cosir,
tots els botons que ens cauran.
Sempre estarem fent xirinola
acompanyats d'agulla i fil,
sempre repassant,
sempre apedaçant
els nostres vestits de dril.

Menjarem millor que a la fonda
amb cigrons tan ben amanits,
que no pensarem
ni ens recordarem
de crustacis ni rostits.
Serem els amos de la «mili»,
ens tractaran com uns barons,
doncs s'ha decidit
que durant la nit
dormirem sobre taulons.

EL SECRETARI D'EN DOVA

En Narcís Masferrer sempre ha estat un home lligat al futbol, aquestes lletres de cançons amb músiques ben conegudes eren molt ben acollides pels aficionats.

—Una cançó cada dimarts feiner.
Música d'El vestir d'en Pascual.
El noi Pasqual
que és el defensa del «Casal»
és un xicot
que es coneix que és quelcom.
S'ha passat anys
estudiant a la Normal
i es diu Sidon de primer nom.
Al món vingué calçat amb botes.
Petit, a L'Escala nasqué,
i encar que ha tingut tres xicotes,
tota la vida ha estat soltê.

Tornada

El noi Pasqual,
jugant és colossal
perquè té un tipus eixerit,
alt i gros i fornit,
i és jugador que Déu n'hi dó!
Si algun rosset

no li juga prou net
i veu que li busca el cos
per trencar-li algun os,
en Pasqual es tira a fons
per... galons.
En Pasqual és el defensa ideal
que ens cal.

El noi Pasqual,
que és el defensa del Casal,
corre pel món
disfressat d'artiller,
que és un vestit
que vesteix molt si ets caporal
i que no costa cap caler.
Es un barber bericaldista
i fins i tot sap ondular,
i en el seu art és un artista
que afaita sense remullar.

EL SECRETARI D'EN DOVA

Casal dels Esports (1933-34): Girona, Ripoll, Romaguera, Miró, Aicart, Maimí, Goiri, Pujol, Buxó, Coll, Florenza, Albó.

bles gràcies a la incorporació de jugadors que ja havien actuat a l'equip del CEIDA, però l'entitat no acabava d'arrelar i ben aviat sorgiren els primers problemes, especialment a nivell de junta directiva.

Pel setembre del 32 s'elegí una junta presidida pel Sr. Jerónimo Sagarruy, amb el Sr. Pere Ribera com a vice-president, i ja a començaments del 1933 van aparèixer les primeres notes de la crisi. Veiem el que comentava «La Costa Brava»:

«*Sembla que els jugadors estan descontents de l'actuació d'algun significat dirigent i volen demanar, en reunió general, la dimissió dels dirigents si abans aquests no la presenten*».

I no sembla que millorés la situació quan el cronista de l'esmentada publicació, tres mesos més tard, feia la següent anàlisi del que passava al Casal:

«No sabem qui cuida actualment de formar els equips ja que oficialment no ens ha estat possible esbrinar-ho, però un estat anormal com el que passa el Casal és més que suficient perquè desaparegui l'esperit esportiu que avui anima molts guixolencs que acudeixen els diumenges a contribuir al manteniment del futbol...Què en traurem ara de guanyar partits, de formar i tenir un equip d'«assos» i «viejas glorias» si a l'hora del campionat quedem «en quadro», sense jugadors per a la palestra, per al final quedar «colistes» del grup?».

Davant aquesta crítica situació no és estrany que la junta directiva deixés els seus càrrecs i que pel maig del 33 se'n formés una de nova presidida pel Sr. Duran, amb la vice-presidència del Sr. Oliveras.

A nivell esportiu els resultats eren el de menys, el que més s'havia de valorar era el fet de donar una altra oportunitat als guixolencs per gaudir del futbol i, al mateix temps, tenir una entitat que col.laborés amb tot allò que s'organitzava des del nou Ajuntament republicà. Entre aquests actes es poden destacar els partits que es celebraren en motiu del primer aniversari de la República i que fou a benefici dels obrers en atur forçós (recordem que la situació econòmica era molt dolenta a nivell local i l'atur era elevat). Aquest partit el van jugar els del Casal contra l'anomenada «Penya Kolenko», que estava formada per joves de la ciutat. Com que el resultat fou el d'empat a un gol s'organitzà un nou partit en una altra data significativa, el Primer de Maig. Aquell dia el camp presentava un aspecte desconegut, hi havia molta gent i tot tenia el caràcter dels grans esdeveniments, ja que no hi faltaren les banderes i banderetes dels dos conjunts locals. Amb actes com aquests el Casal dels Esports es convertí en un defensor més dels ideals del règim republicà.

Els èxits del Casal.

Les temporades 1933-34 i 1934-35 significaren un bon moment per al Casal, ja que durant la primera assoliren el campionat del seu grup i a la segona el sub-campionat, és a dir, que en menys de dos anys s'havia format un equip capaç de defensar amb molta categoria el nom de la ciutat de Sant Feliu.

El moment va ser òptim per aquell club i un cop més els guixolencs van viure l'ambient alegre i, en certs dies, conflictiu dels encon-

tres futbolístics. Aquest darrer aspecte era habitual quan es tractava d'enfrontar-se a equips com el de la veïna població de Palamós. Recordem el que succeí al setembre del 33 en un d'aquests Palamós-Casal dels Esports:

«*El partit... fou veritablement un encontre de campionat. No faltaren les invasions al camp, l'amenaça, l'agressió, la passió dels espectadors en la lluita, la intervenció de la guàrdia civil...*(Amb aquelles perspectives) *no és estrany que el diumenge més de tres-centes persones (acompanyessin) al Casal...*»»

I al final d'aquell interessant partit deia el cronista que «va haver-hi bolets pel que en volia», o sigui un «derbi» amb tots els ets i uts.

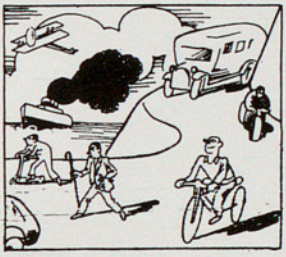
En aquells dies que el Casal passava per un bon moment esportiu es formà un nou equip de futbol entre la gent més jove de Sant Feliu i amb una ideologia determinada, ja que estava sota la protecció de la «Federació de Joves Cristians de Catalunya». Aquest equip dels coneguts com «fejocistes» jugava al camp de Vista Alegre des del febrer del 1934, data en què es presentà la secció esportiva del Grup «Germanor», que comptà ben aviat amb un equip infantil amb el nom de «Mar Blava».

Del primer equip de F.J.C.C. de Sant Feliu es pot veure la següent alineació: Winterhalder, Ruscalleda II, Roca, Murlà, Torroella, Llopis, Esteva, Castelló, Olivera, i Auladell. Per la seva banda el «Mar Blava» tenia al seu equip a: Pol, Serrats, López, Janó, Duran, Clarà, Amate, Lloveras, Martell, Miralles i Reiné.

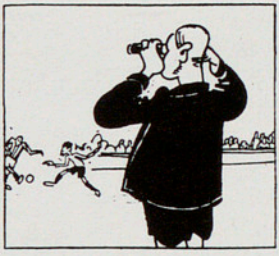
De la bona situació del Casal n'és una mostra que fins i tot realitzà partits internacionals, desplaçant-se als pobles francesos de Ravel i Saint Gaudens, on demostraren la seva categoria. Aquests partits a França foren de clar domini guixolenc i els que hi anaren els recorden com un fet important de la seva carrera futbolística, ja que poques vegades els joves de la ciutat han pogut desplaçar-se a l'estranger per realitzar un encontre de futbol, i menys fa cinquanta anys.

L'agost de 1934 el Casal entrà en una nova crisi, tant a nivell moral com material, ja que la qüestió econòmica no presentava un estat gaire optimista i, a més, es criticava la gestió de la Junta Directiva en uns fulls que portaven el títol de «Facècies futbolístiques». Malgrat tot, com ja s'ha dit, el Casal encara va arribar a col.locar-se en segon lloc en el campionat que s'inicià paral.lelament als greus esdeveniments polítics i socials que es produïren l'octubre d'aquell any a l'Estat Espanyol.

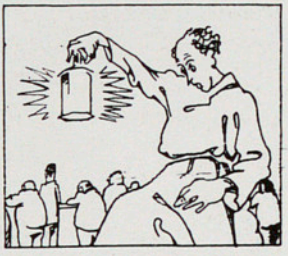
AUCA sincera i formal, del partit que's disputaren el PALAMÓS i el CASAL.

De Gufxols l'aficionat
a Palamós sens manfes
depressa s'ha traslladat.

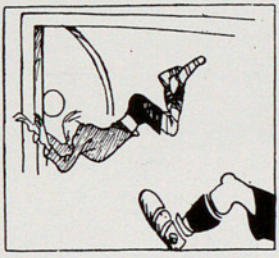
Ja comença amb gran braó
aquell partit qu'arbitrava
un rèferee molt carincló.

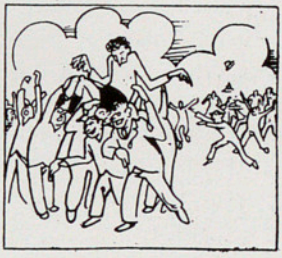
Entre els molts espectadors
en va busquen els que ho proven
un soci del Palamós.

Del partit es trenca'l fil
doncs pel camp i amb parsimònia
passa la Guardia Civil.

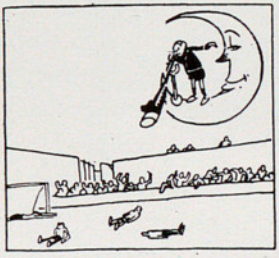
Quan acaben de fer l'ase
en Tallavents, empipat,
els fa un gol com una casa.

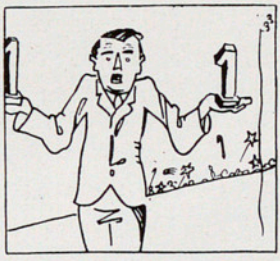
Davant d'emoció tan forta
entra el públic dins el camp
i a nes de braços el porta.

N'agafen un qu'aplaudia
i el poble crida: ¡Animal!
i demana l'amnistia.

A empentes i tomballons
els de Palamós empaten
fent faltes per tots cantons.

Al fi el partit s'ha acabat
(no del tot les bufetades)
a un a un empatat.

«Auca sincera i formal, del partit que's disputaren el PALAMOS i el CASAL» de Narcís Masferrer, feta el 1933 per celebrar el resultat.

Casal dels Esports (1933-34): Ramón, Riera, Miró, Buxó, Aicart, Maimí, Goiri, Florenza, Coll, Pujol, Romaguera, Ripoll i Dorca.

Comença un dels buits més sagnants de la nostra història.

Quan faltava poc per aquell negre 18 de juliol de 1936, el futbol guixolenc ja semblava preveure els moments durs que es viurien. A partir del 1935 el Casal ja no participà en el campionat i des de la primavera d'aquell any Sant Feliu només comptà amb els partits que realitzaven les diverses penyes locals com la Penya Amistat o la Penya Únics, i algun partit amistós dels equips del Casal (infantil o primer equip). La situació a finals del l'any de pre-guerra no era gens tranquil.litzadora, el setmanari «La Costa Brava» ens ofereix un comentari sobre el moment que passava el futbol:

«Celebrem que l'esport guixolenc subsisteixi i és d'esperar que l'afició local reaccioni donant el corresponent suport als nostres jugadors»

Però era difícil la reacció dels aficionats sobretot si tenim en compte que el Casal tenia molts deutes per haver contractat jugadors de fora de Sant Feliu que «han estat a fi de comptes els causants del desastre esportiu guixolenc, per la seva manca d'entusiasme, deixant al Casal, per falta de medis econòmics, sense camp i ple de deutes».

Davant de tot això la junta del Casal decidí suspendre les activitats, quedant la ciutat sense un equip de futbol de competició oficial. Mentre, la revista «La Costa Brava» esperava veure «ben aviat subsanada (la situació) per l'esforç dels socis, els quals deixant odis i ran-

cors personals voldran prestar el seu ajut a la reacció esportiva que necessita tingui la nostra ciutat».

Una reacció que no es produí per moltes raons, per això a partir del començament del 1936 només va haver-hi futbol al camp de Vista Alegre, on jugaven els joves de la Federació de Joves Cristians.

Poc abans d'acabar aquest curt període del futbol republicà en què Sant Feliu s'havia quedat sense competició oficial i havia desaparegut el Casal, el futur no era gens esperançador. Però, malgrat tot, es deia a la primavera del 1936 que «uns quants entusiastes conciutadans projecten la creació d'una societat futbolística».

Evidentment aquest entusiasme no va comptar amb les condicions necessàries per arribar a convertir-se en una realitat, ja que el 18 de juliol d'aquell any començava, amb la sublevació de Franco, un període molt trist i sagnant de la nostra història contemporània, en que el futbol hi tenia poca cosa a dir i a fer.

REPRESSIÓ, FAM I FUTBOL DE POST-GUERRA

El tres de febrer del 1939 les tropes de l'exèrcit franquista ocuparen Sant Feliu, donant per acabada una guerra que havia suposat la pèrdua de moltes vides guixolenques i la destrucció física de bona part de la vila a causa dels criminals bombardeigs de la marina i aviació feixista.

Amb l'entrada dels «nacionals» el poble de Sant Feliu veuria com tot allò pel què havia lluitat i defensat aferrissadament des del juliol de 1936 era esborrat. La primera «feina» dels vencedors va ser perseguir i eliminar tota possible resistència, a més de fer desaparèixer qualsevol cosa que hagués tingut el vist-i-plau dels homes de la república. És en aquest marc que es desenvolupà la persecució dels elements de la Falange local contra aquells que havien estat republicans i contra tot allò que fos un signe d'identitat del nostre país, especialment la nostra llengua.

Enmig d'aquesta situació amarga i dura, les noves autoritats franquistes van començar a pensar en oferir a la població quelcom per entretenir-se, a més dels nombrosos actes militaristes d'adhesió al nou règim o els sempre necrofílics homenatges als «caidos por Dios y por España». Lentament es van anar prenent les mesures necessàries per poder acabar amb el buit que hi havia a nivell futbolístic i tornar a oferir als aficionats un element de normalització de la vida quotidiana.

De l'equip de Falange al «Iecsalis F.C.»

A la primavera del 1939 s'iniciaren els primers contactes per a la formació d'un equip de futbol. Aquests inicis estaven marcats per la manca de jugadors, ja que la majoria de joves havien lluitat al front o havien mort, o estaven ferits, o en un camp de concentració o a l'exili. Per tirar endavant aquella idea, el cap de la Falange decidí facilitar les coses als futbolistes ex-combatents que tornaven a la ciutat i els obligà a integrar-se al nou equip a canvi de no ser molestats per qüestions polítiques i evitar així la repressió que estaven patint els republicans. D'aquesta manera algun jove guixolenc pot dir que mercès al futbol va poder superar una de les etapes més negres de la vida local.

Aquell conjunt portava el nom de «S.D. de la F.E.T. y de las J.O.N.S.» i jugava al camp de la carretera de Palamós. La majoria d'encontres es feien amb altres equips de la comarca o contra algun equip local com el que formaren els soldats que hi havia a la ciutat i que es coneixia com el «Artilleria local».

Un dels primers partits de què en tenim notícia enfrontà Falange contra l'Artilleria, justament el 18 de juliol d'aquell any per celebrar la «Festividad de la Exaltación del Trabajo». El partit l'arbitrà el «camarada» Canals i per la Falange formaren:

SALUDO A FRANCO ¡ARRIBA ESPAÑA!

CAMPO DE DEPORTES DE LA CARRETERA DE PÁLAMOS

DOMINGO 30 DE JULIO DE 1939 - Año de la Victoria

A las 5 de la tarde.

Enterados de los buenos resultados obtenidos por el CALONGE F. C. en estos últimos tiempos y habiendo adquirido ultimamente dos excelentes jugadores, completando así mas su buena alineación, hemos creído oportuno enfrontarlo con nuestro equipo para servirles a la vez de gran entreno en vistas a los grandiosos partidos a celebrar durante los días 1 y 2 de Agosto, Fiesta Mayor de esta localidad.

Los equipos se alinearán como sigue:

Calonge F. C. - S.D. de la F.E.T. y de las J.O.N.S.

			Arquer					Pol		
	Batallé			Caset			Miró		Pujol	
Pons		Puc		Quicglés		Carreró		Aicart I		Serrats
Roger	Huguet	Subirana	Camps	Gadea	Juyá	Aicart II		Palahí	Coll	Albó

PRECIOS POPULARES: Caballeros, 1 pta. Señoritas y Niños 0'30 ptas.

NOTA: Si por causas ajenas a nuestra voluntad tuviera que suspenderse el partido una vez empezado, el público no tendrá derecho a reclamación alguna.

Imp. Manuel Comas.

Ben aviat es començà a reorganitzar el futbol sota el nou règim polític de la dictadura franquista.

CAMPO DE DEPORTES
DE
SAN FELIU DE GUIXOLS

DOMINGO 22 OCTUBRE 1939
Año de la Victoria
A las 3 en punto de la tarde

U. D. FIGUERAS

se presenta hoy en nuestro campo, con la misma alineación que le ha valido todas sus victorias:

Corominas
Jacumet Sobregó
Pagés Padilla León
Dunjó Baró Hilario Sol Quijada

son nombres que, en modo alguno pueden ser desconocidos para nadie. El mejor encuentro de la temporada, lo constituye la competición que os anunciamos, mayormente por abrigar la esperanza de que éste habrá de ser el desquite de otro gran partido.

Como recordará nuestra afición deportiva, ultimamente, tras reñida y enconada lucha, el equipo empurdanés logró vencer en su propio campo a nuestro titular, por la mínima diferencia de 2 a 1.
Por su parte, y ante la magnitud de la jornada, el equipo local será integrado por

Tresaner
Miró Pujol
Aicart I Palahí Coll
Juyá Aicart II Maavidal Roca Rubirola

Y con este once va a la lucha hoy el

IECSALIS F. C.

Arbitro: D. Canals

SALUDO A FRANCO — PRECIOS: Caballero 1'50 ptas. Srtas. y Niños 0'50 ptas. — ARRIBA ESPAÑA

Imp. Manuel Camos.

El Iecsalis F.C., succesor de l'equip de Falange va tenir una curta, però activa, durada.

Pol

Miró Pujol

Serrats Aicart I Coll

Juya Aicart II Palahí Calzada Treviño

Aquell nou futbol s'oferí als aficionats al preu de 0,75 ptes pels homes i 30 cèntims els nens i senyoretes, unes quantitats d'acord al baix nivell de vida que hi havia en aquells difícils moments per l'economia del país.

Aquest equip de Falange va fer diversos partits durant l'estiu del 39 i pel mes d'agost se li va canviar el nom. Aquest fet es produí concretament durant la setmana del 13 al 20 d'aquell mes. El nou nom era el de «Iecsalis F.C.» i realitzà el primer partit amistós contra un conjunt que duia el nom de «Independencia F.C.», format per jugadors de Girona i en Balmaña del Barcelona.

La primera alineació no diferia gaire de la que presentava Falange:

Pol

Miró Pujol

Calzada Aicart I Coll

Juyá Aicart I Palahí Morató Albó

El Iecsalis, sota la protecció de les noves autoritats de la ciutat, tenia la intenció d'acollir tots els joves guixolencs aficionats al futbol, ja que com deia una de les consignes propagandístiques de l'època, que s'emetien mitjançant uns altaveus instal.lats al passeig:

«Con el deporte vamos a crear una juventud fuerte, lo mismo que con las armas creamos una juventud heroica.

Tu conciencia española debe ayudarnos en esta gran tarea de reconstrucción nacional».

També els colors que lluïa tenien un significat polític per defensar els nous ideals, eren *«el blanco de nuestra tradición y el azul de nuestro Imperio»*. El nou club tampoc oblidava el passat del futbol local i volia realitzar *«la reconquista de aquellas glorias pasadas que alcanzaron por su fe, nuestros mayores, inspirados por la entusiasta abnegación de uno de aquellos nuestros ilustres Caídos»* (Sants Boada).

A l'hora de la veritat la vida del Iecsalis no va ser gaire llarga i en menys de dos anys, com diu Enric Descayre, «va haber de tancar portes, pelat com una rata. I ens quedàrem sense ell, com sense el nou Camp d'Esports, que també per aquells dies ben solemnement se'ns va prometre» (Això no es complí, com tothom sap, fins l'arribada de la democràcia, quasi cinquanta anys després).

Després de la desaparició del Iecsalis els jugadors formaren un altre equip que tenia el suport de «Educación y Descanso» (organisme del nou règim que s'ocupava de les qüestions del lleure i l'esport). Aquest conjunt portava el nom d'«Unión Deportiva Guixolense» i jugava al camp de la carretera de Palamós, però va tenir una vida molt curta i mancada d'una organització com a club de futbol.

«Organizaciones Juveniles» de Falange per controlar els més joves.

Una de les idees primordials dels franquistes era aconseguir una joventut que els donés suport ideològic, per això crearen un organisme que s'ocupà de les activitats dels més joves, les «Organizaciones Juveniles de la Falange», que més endavant es coneixerà com O.J.E.

Els primers equips formats per la secció esportiva de les OO.JJ., que dirigia Jordi Palahí, funcionaren des del setembre de 1939. Una de les primeres alineacions la formaren:

		Blasi		
	Serrats		Bargueño	
	Valentí	Vilar	Bas	
Respecta	Noguer	Ponce	Liñón	Martell

(Suplent: Gruartmoner)

L'estructura d'aquest organisme polítco-esportiu era marcadament militarista i també el seu funcionament, això queda demostrat a les notes que eren redactades per comunicar les notícies sobre les diverses activitats. Tot seguit oferim part d'una nota on es reclamava el material que s'havia deixat als jugadors. Aquest material s'havia de tornar al «Cuartel de O.J.» o atendre's a les conseqüències:

«El incumplimiento de esta orden será castigada con la expulsión inmediata del equipo de futbol» (25-IX-1939).

Els jugadors no podien gaudir de bones instal.lacions i a més tenien uns horaris d'entrenament ben matiners:

«A partir de esta semana, el entrenamiento se realizará los miércoles y viernes de 7 a 8 de la mañana. Deben asistir los pertenecientes al equipo de futbol, así como los suplentes y todos los que sean autorizados».

Aquests entrenaments eren una cosa molt seriosa i s'evitava la presència de públic:

«El entrenamiento se efectuará a puerta cerrada en el campo de la carretera de Palamós y no se permitirá la entrada a nadie más que los camaradas mencionados».

En poc temps tots aquests esforços per tirar endavant el futbol toparen amb seriosos problemes i s'obrí un nou parèntesi a la història del futbol guixolenc, aquell serà el darrer buit fins els nostres dies.

El Sr. Mas, mestre, i el futbol de penyes.

Un cop superats els primers moments de postguerra, el futbol va trobar refugi al pati dels «Estudis Nous» (avui Escola Pública «Gaziel»).

Va ser en aquell marc que mercès a l'empenta del Sr. Mas, un dels

Hércules Club Deportivo — Hoja de Ingreso N.° 111

El camarada Luis Palahi Margay
natural de San Feliu de Guixols
domiciliado en San Feliu de Guixols calle Mayor
N.° 22 de ... años de edad y de profesión Escribiente
ha ingresado en este centro deportivo con el N.° 11 comprometiéndose a cumplir estrictamente todas las leyes que en el reglamento se expresan Y para que conste se extiende por duplicado y a un solo efecto la presente hoja de ingreso firmándola las partes interesadas en San Feliu de Guixols a 27 de Septiembre 194[illegible]

El Presidente, El Secretario, El Interesado,

Un dels clubs que participava al campionat de penyes dels anys quaranta era l'Hércules, que ja tenia un mínim d'organització com a club.

mestres que marcaren l'ensenyament dels anys quaranta i cinquanta, que el futbol va començar a ser practicat per gran nombre d'infants.

Entre els mateixos alumnes del col.legi es va formar un primer equip amb el nom de «Atlétic Club Plus Ultra» (A.C.P.U.), que tenia un local propi en una dependència de l'escola. Poc a poc l'ACPU va anar creixent i això creà greus problemes, sobretot per l'excessiu nombre de jugadors. Quan els problemes arribaren a ésser insolubles un grup de jugadors se'n separà i fundaren l'«Hércules C.D.», conjuntament amb els integrants del «Gesòria».

La formació d'aquest equip donà molt d'ambient als Estudis Nous, ja que els enfrontaments entre els vermells de l'Hércules i els blaus de l'ACPU es convertiren en un espectacle que permetia oblidar la lamentable situació que es patia, especialment la fam.

Per aquells anys no es podia anar molts anys a escola i ben aviat els joves havien de deixar els estudis per anar a treballar. Però els que havien format l'Hércules, quan van haver de deixar l'escola, no abandonaren la pràctica del seu esport preferit i seguiren jugant a futbol. D'aquella manera va començar a funcionar la primera penya futbolística al marge de qualsevol entitat oficial.

El primer problema va ser el del camp de futbol, ja que no n'hi havia cap en condicions. Primerament s'intentà d'arreglar uns terrenys a S'Agaró, però finalment s'anà a jugar a Vista Alegre. Aquell camp seria durant els anys següents l'únic espai mínimament acondicionat per a la pràctica del futbol, ja que el camp de la carretera de Palamós l'havien convertit en un magatzem de suro.

L'Hércules va ser el que va tenir una primera organització com a club, amb una junta directiva, uns socis i fins i tot un butlletí setmanal que malgrat els pocs mitjans era una eina pels aficionats. Aquesta publicació, de caràcter intern, tenia com objectiu:

«*hacer llegar a todos los afiliados al Hércules C.D. las más recientes noticias deportivas, enterarles de todos los asuntos que afectan a este club, y en especial, en hacer ver a los que no estan afiliados la importancia y los beneficios a que se hacen acreedores los afiliados*» (El carnet de soci suposava una quota de 10 cèntims).

Al costat de l'Hércules van anar formant-se altres penyes de joves futbolistes que també jugaven al camp de Vista Alegre. Entre altres podem recordar que hi havia:

—«Júpiter».

—«Atlético Aviación».

—«J.A.C.E.», format per joves l'Acció Catòlica i que vestia samarreta blanca.

—«Olímpics», integrat per joves de famílies benestants, portaven samarreta arlequinada (blanc i vermell). Popularment eren coneguts com els «ianquis».

Donat el gran nombre de penyes s'organitzà una federació local que tenia cura d'una mínima infraestructura per tirar endavant els campionats. Les penyes també tenien les seves necessitats i entre altres coses decidiren d'establir una mena d'assegurança que servia per pagar unes 9 pessetes diàries a qualsevol jugador que es lesionés en un partit i no tingués els mitjans necessaris per viure. Això és una mostra de la solidaritat que hi havia entre els joves futbolistes, malgrat que a altres nivells primava l'estraperlo i la corrupció.

En poc temps el futbol local anà creixent en nombre de practicants i d'espectadors, per això algun equip organitzà el seu reserva per acollir a tots els que volien practicar aquell esport.

El «Club Canela», els orígens de l'actual A.D. Guíxols.

El 27 de maig de 1942 es fundà una nova penya d'esportistes, el

Campo de Deportes de Vista Alegre

SAN FELIU DE GUIXOLS — DOMINGO PROXIMO 18 DE JULIO 1943

Fiesta de Exaltación del Trabajo y VII Aniversario del Alzamiento Nacional

Grandes Partidos de Balompié. A las 4½ de la tarde. Interesante encuentro entre el animoso reserva del Deportivo Fénix contra el potente

2.º Batallón del Regimiento 162 y Deportivo Fénix (Reserva)

González

Figueras Gómez

Arquero Gimeno Villafranca

España Piñeiro Casado Plácido Barcóns

Vilá

Martín Rutllán

Cajal Palahí Teixidor

Marsillach Irla Vilas Olivas Feliu

A las 6 de la tarde.—Reñido encuentro entre los Antiguos F. J. C. poderosamente reforzados con los mejores jugadores del J. A. C. E. disputándose la magnífica Copa cedida por la J. Local del Movimiento

Antiguos F. J. C. y Deportivo Fénix

Mestres

Calvet Roca

Martí Casagrán I Casagrán II

Gruartmoner Banasèt Marcó Oliveras Naspleda

Fort

Payró II Martell

Pascual Calzada Bou

Ribot Jorge López Auger Payró I

Arbitro: El ex-defensa Internacional Sr. CONRADO PORTAS.

En este partido el Deportivo Fénix adoptará los colores Azul-grana que eran los del club fundador del balompié local.

Imp. Manuel Comas

El camp de Vista Alegre es convertí en el centre futbolístic de la ciutat.

«Club Canela», que a més del futbol tenia altres seccions com el ciclisme, el ping-pong, la natació, l'excursionisme i l'atletisme. En relació a aquest darrer esport, era i és evident que la ciutat no tenia un lloc per a la seva pràctica, per això les proves atlètiques les havien de realitzar a la carretera de Tossa, a la recta que hi ha després del paratge conegut com els Quatre Arbres.

El Canela tenia el seu local social al barri de la Barceloneta, al salí de can Vilar, on a més de local propi per a reunions, hi havia sales per poder jugar a ping-pong i al billar, és a dir, un bon espai per passar l'estona.

Com que el nom d'aquest club no era molt esportiu, es decidí de canviar-lo i des del 1943 es coneixerà com el «Deportivo Fénix», i portava els colors blanc i verd. Una altra característica del Fénix serà que tindrà la col.laboració de persones grans, entre altres la de Manuel Ribot, que seria l'ànima del futbol guixolenc durant els anys següents.

L'estiu del 43 el camp de Vista Alegre va convertir-se en lloc de trobada de tots els esportistes locals, ja que cada diumenge hi havia més d'un partit per veure i, alhora, fer una bona passejada.

Campo de Deportes de Vista Alegre

DE SAN FELIU DE GUIXOLS

Días 1, 2 y 3 de Agosto, Fiesta Mayor de esta ciudad

Organizado por la Delegación Local de «EDUCACION Y DESCANSO».

Interesante torneo de Balompié, entre los equipos locales,

DEPORTIVO FENIX — J. A. C. E. — HERCULES C. D.

ORDEN DE LOS PARTIDOS

Domingo día 1.º de Agosto: A las 5 de la tarde.

Hércules C. D. contra Deportivo Fénix

Lunes día 2 de Agosto: A las 5 de la tarde.

J. A. C. E. contra Hércules C. D.

Martes día 3 de Agosto: A las 5 de la tarde.

Deportivo Fénix contra J. A. C. E.

ALINEACIÓN DE LOS EQUIPOS

Por HERCULES C. D.

Rosell
Ferrer Terrades
Canal Conchillo José
Gispert Pallarés Esteva Pigem Valentí
Suplentes: Torrent, Romaní, Poch, Serra.

Por DEPORTIVO FENIX.

Fort
Payró II Martell
Basacomas Calzada Bou
Pascual Esquiva López Auger Payró I
Suplentes: Martín, Ribot, Irla, Oliva.

Por J. A. C. E.

Mestres
Calvet Xifró,
Auladell Payás Guardia
Pagés Gruartmoner Marcó Oliveras Serra
Suplentes: Salas, Rodríguez, Alvaro, Roig.

ARBITRAJE A CARGO DE DISTINGUIDOS ESPORTISTAS RESIDENTES EN ESTA CIUDAD.

¡Amantes del Deporte! ¡Todos al Campo de Vista Alegre!

IMP. MANUEL CUMAS

Una festa ben animada mercès al gran nombre de partits de futbol que s'anunciaven,

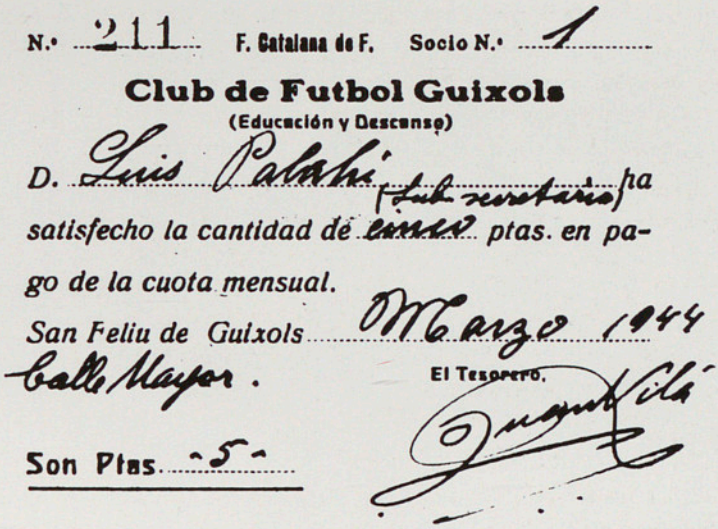
Un dia important per a la història ganxona va ser el 18 de juliol d'aquell any, quan es disputaren dos partits que arbitrà l'ex-defensa internacional guixolenc Conrad Portas. El fet històric que cal esmentar és que el Deportivo Fénix va canviar els colors de la seva samarreta pels «*colores Azul-grana que eran los del club fundador del balonpie* local». D'aquella manera el Fénix feia honor al seu nom i va treure de les cendres uns colors que sempre ha lluït un equip de Sant Feliu.

Després d'un torneig organitzat per la «Delegación Local de EDUCACION Y DESCANSO» durant els dies de la Festa Major, el Fénix va fer un tercer i definitiu canvi de nom, pel setembre va aparèixer el «Guíxols». Amb el nou nom aquest equip es va convertir en el més representatiu i acollí jugadors de les diferents penyes, cosa que provocà la davallada del futbol d'aficionats.

En aquell moment el Guíxols es transformà en un equip per participar a la competició oficial i per a la temporada que s'inicià el 1943 ja ens trobem amb el C.F. Guíxols participant en el campionat, sempre mercès a innegable tasca del Sr. Ribot, un home que ho va donar tot per al futbol local.

Disseny del primer escut del Guíxols realitzat per Narcís Masferrer, després s'anà variant.

N.º 211 F. Catalana de F. Socio N.º 1

Club de Futbol Guixols

(Educación y Descanso)

D. Luis Palahí (Subsecretario) ha satisfecho la cantidad de cinco ptas. en pago de la cuota mensual.

San Feliu de Guixols 10 Marzo 1944

Calle Mayor.

El Tesorero,

Son Ptas. 5

El C.F. Guíxols començà la seva vida esportiva amb molta gent que havia estat treballant al futbol de penyes, com en Lluís Palahí, que té l'honor de ser el soci nº 1.

Els primers passos del C.F. Guíxols

Els inicis del Guíxols no van ser gens senzills, ja que a més de les dificultats econòmiques generals no comptaven ni amb un camp per poder jugar a la nostra ciutat. L'única solució que trobaren els fundadors del club va ser anar a jugar els partits a Santa Cristina d'Aro, en un camp que havien habilitat els soldats del regiment destinat a la veïna població. Per poder assistir als partits els aficionats guixolencs comptaren amb la col.laboració de la companyia del «carrilet», que organitzava viatges especials fins el camp cada dia que hi havia partit.

Quan els soldats deixaren Santa Cristina, el camp va desaparèixer i l'equip de Sant Feliu no va tenir altre remei que jugar la competició següent a camp contrari, és a dir, que durant tot el campionat sempre jugaven fora de casa. Una nota que avui ens semblarà còmica és que els desplaçaments els feien amb un camió vell i descobert, on hi col.locaven cadires plegables i...som-hi!, esperant no haver de baixar per intentar pujar la costa de l'Alou.

Tot això ens fa pensar que era molt l'esperit d'aquells homes que diumenge darrera diumenge es passajaven per les carreteres de les nos-

C.F. Guíxols (1944): Esquiva, Casagran, Irla, Calzada, Pacual, Pol; Gispert, Pallarès, Bosacomas, Martell, Manuel Ribot i Liñón.

tres comarques sobre una «tartana» amb l'única intenció de jugar un bon partit de futbol.

A la temporada següent el futbol tornà al camp de la carretera de Palamós i començà un nou període de la història del nostre futbol.

RECONSTRUCCIÓ DE LA CIUTAT I DEL FUTBOL.

Al final de la II[a] Guerra Mundial el règim franquista va entrar en una nova etapa que es caracteritzaria per l'allunyament de l'estil purament feixista que havia mantingut mentre els nazis controlaven bona part d'Europa. Aquest canvi també s'hauria de notar en certs aspectes de la vida local i, malgrat que econòmicament les coses no havien millorat gaire, la vida s'anava normalitzant.

Aquest període que s'inicia pel 1945 i que tot seguit examinarem es pot definir com el de la reconstrucció tant moral com física de la ciutat de Sant Feliu.

No ha de sorprendre, doncs, que el futbol entrés en una etapa de recuperació que ja tenia els seus fonaments a l'any 1943. Una de les primeres coses que cal esmentar és la nova utilització del camp de la carretera de Palamós. De les obres que s'hi realitzaren ens en parla el Sr. Valentí Valls:

«...se ha procedido a la mejora del campo, que estaba completamente destartalado, comprendiendo esta mejora una primera nivelación del terrero de juego, a fin de suprimirle en gran parte la pendiente hacia la vía, la construcción de una valla de madera, unas casetas para jugadores y árbrito y unos retretes para el público, la plantación de un arbolado que al mismo tiempo que dé sombra a los espectadores sea una mejora estética notable, la construcción de un marcador, y la de un pasillo para el control de las entradas».

Amb totes aquestes reformes com a mínim es tenia un lloc per jugar i veure el futbol, especialment al C.F. Guíxols.

El C.F. Guíxols cap amunt.

L'únic equip que representava la ciutat en competició oficial era el Guíxols, per això no ha d'estranyar que a partir d'ara ens hi referim amb certa amplitud.

El primer campionat que va jugar l'equip guixolenc va començar el 30 de desembre de 1945, era el Campionat Provincial d'Aficionats, amb la participació del Palamós, Palafrugell, L'Escala, Albons i Bellcaire. Les coses van anar bé als de Sant Feliu i aconseguiren el títol, cosa que els permeté debutar a la temporada següent a la Primera Categoria Regional B.

C.F. Guíxols (anys 40): Calzada, Masvidal, Tresené, Terrades, Sidro, Pallarès, López, Rovirola, ---- , Martell i Morató.

La situació del Guíxols no era del tot dolenta i a nivell esportiu les coses li anaren força bé com ho demostra el sub-campionat de la temporada 1947-48, amb un equip format bàsicament per: Galcerán, Colomer, Terrades, Esteva, López, Fornells, Muñoz, Casabó, Dani i Peyró.

A nivell econòmic hi havia certs problemes, cosa general en aquella època, però al final de la temporada esmentada, la junta directiva presidida llavors per Josep Sibils va presentar uns comptes positius. Aques fet l'explicava el cronista del nou setmanari local «Chut» (fundat el 1947 per donar informació de la ciutat, especialment de tot allò que feia referència al futbol i al Guíxols en particular):

«Por primera vez en la historia de los Clubs modestos, se cierra un balance con un superábit que es por si solo el mayor elogio para una labor directiva como lo es también para la afición que lo ha hecho posible...»

La professionalització del Guíxols va fer aparèixer pel 1947 un equip

LICENCIA DE JUGADOR A Núm.

TEMPORADA 1945-46

Apellidos TAULER VALLS

Nombre RAMON

Club C. F. GUIXOLS

de San Feliu de Guixols (Gerona

Federación Regional CATALANA

Expedida, a solicitud de inscripción núm. 25744

el 30 MAR. de de 194

El Secretario de la F. E. F.,

Firma del jugador,

Parte que llenará la F. E. F.

Al dorso debe estamparse el sello de la Federación Regional.

Les dues fitxes pertanyen a jugadors que participaren en els inicis del C.F. Guíxols.

LICENCIA DE JUGADOR A Núm.

TEMPORADA 1945-46

Apellidos Aicart Prades

Nombre Ernesto

Club Guixols Club de Fubbol

de San Feliu de Güixols

Federación Regional Catalana

Sello del Club

Parte que llenará la F. E. F.

Expedida, a solicitud de... cripción núm. 26491

el 17 de MAY 1940 de 194

El Secretario de la F. E. F.,

Firma del jugador: Ernesto Aicart

Al dorso debe estamparse el sello de la Federación Regional.

format per joves locals que no tenien gaires possibilitats de jugar a l'equip més representatiu de la seva ciutat, era el «Educación y Descanso Guíxols». Entre els seus integrants podem citar a: Isern, Prat, Conchillo, Canal, Tauler, Serra, Riera, Gispert, Campos, Oliva i Tauset. En aquest conjunt podem veure-hi els orígens del que pocs anys després serà el ressorgir del futbol aficionat, amb la formació de penyes d'amics que feien esport i es divertien jugant a futbol.

Alts i baixos del C.F. Guíxols

El 1948 significà l'inici d'una etapa de relativa estabilitat pel que fa referència al Guíxols, ja que malgrat una sèrie de problemes va anar endavant.

Llavors el futbol s'anava convertint en el que és avui, un espectacle, i això implicava unes despeses que molt poques vegades podien ésser assumides per un club que no tenia una base social àmplia i que havia d'organitzar subscripcions populars pro-fitxatges o comptar, com

Un fet important a finals del anys quaranta va ser l'homenatge al porter Galcerán pel seu fitxatge pel F.C. Barcelona, era el primer d'agost de 1948. En primer terme l'Antoni López, Galcerán i Mª Assumpció Morató.

deia una nota del club, amb el «*desprendimiento general de unos pocos aficionados, siempre los mismos, sin cuyas aportaciones voluntarias y desinteresadas no habría podido cuajar el actual conjunto*». Aquesta inestabilitat econòmica, lligada amb la problemàtica de les persones que integraven la junta, feia que cada dos per tres un o altre problema posés en perill la continuació de l'únic club existent aleshores.

La «crisi» permanent va ser utilitzada en algun moment com a base per fer una cosa impensable a l'època com era qüestionar a l'Ajuntament el seu suport a l'esport. Un dels fets que va produir més tensió entre el Guíxols i el consistori municipal data del 1950, quan es presentà un escrit subscrit per una colla de socis i aficionats on es demanava el suport municipal al futbol local. La qüestió va ser tractada al ple municipal del 8 de juliol i els consellers mostraren la seva sorpresa i preocupació pel fet que la «vox·populi» estés atacant amb

molta duresa la gestió esportiva municipal, considerant-la nul.la. El Consistori va rebutjar aquestes crítiques fent una anàlisi de tot el que havia fet pel futbol, des de les obres d'acondicionament del camp mercès al treball de la brigada municipal fins a deixar el carro-bota per regar el terreny de joc. Davant d'aquella situació es va decidir la constitució d'una comissió que va ser encarregada en primer lloc de redactar un nou contracte de lloguer del camp de la carretera de Palamós, propietat del Sr. Castelló, i que des d'aquell moment s'anomenaria «Campo Municipal de Deportes» i estaria obert a totes les entitats que ho desitgessin.

Per altra banda, tot salvant els problemes econòmics produïts pels costosos fitxatges, la renovació de la junta i els enfrontaments amb la institució municipal, el 3 de maig de 1951 el C.F. Guíxols es proclamà campió del seu grup de Primera Regional B, un cop jugada la promoció, va aconseguir l'ascens a Primera Regional A, que estaria formada per equips de tanta vàlua com el Reus, l'Horta, el Vic o el Figueres.

Aquest ascens de categoria va donar una revifalla al món del futbol local que es concretà en les obres d'acondicionament del camp municipal i el definitiu inici del futbol de base, que començava a és-

C.F. Guíxols (19-V-1951): Mallart, Terrades, Arquer, Isern, Zulueta, Bodi, Saballs, López, Martín, Ventura, González i E. Aicart; Vilagran i F. Aicart.

ser considerat com a bàsic per molts dels aficionats i entesos del futbol. D'aquesta reivindicació del futbol de promoció n'és una mostra el que deia en Joaquim Gimbernat l'estiu del 1949:

«Por engorrosa que sea en el aspecto económico la creación de un equipo de jóvenes aficionados, siempre será para el club ventaja superior que no el pagar unos traspasos fabulosos para adquirir unos jugadores que, salvo muy contadas ocasiones, no dan sobre el terreno lo que en buena lógica cabría esperar».

I tenia raó ja que no es podia permetre que fos notícia el fet que un jugador guixolenc s'integrés a la plantilla del club de la seva ciutat, com ho demostra la nota apareguda a «Ancora» el 13 de juliol del 50:

«Podría ser que este año, más de un jugador local defendiese nuestros colores».

Les penyes futbolístiques i la Unión Deportiva Guixolense

Els primers anys de la dècada dels cinquanta també van veure la reconstrucció del futbol amateur, en concret el de penyes i el de juvenils.

Un dels elements inicials va ser l'organització d'un curset de tècnica per als més joves que feia el Sr. Gimbernat amb la sempre decidida col.laboració del Sr. Clarà.

Els joves que s'aglutinaren entorn d'aquells dos homes formaren quatre penyes:

—Invictus C.F. (Marañà, Crosas, Micó, Miquel, XargayII, Quintín, Sánchez, Novi, Xavier i Palahí)

—La Penya Deportiva o Peña Deportiva Palahí (Maurio, José, Sánchez, Martín, Aragonès, Calvet, Prats, Camps, Cribillers, Buxó i Ferrer).

—Peña Sànchez.

—Peña Canals.

Aquests equips van disputar-se el primer campionat local de futbol aficionat que portava el nom de «Trofeo Rdo. Santos Boada» i que es jugà durant la primavera del 1950. La competició tenia el seu propi comitè organitzador, amb la seu al Bar Montserrat. Va ser d'aquest comitè que sorgí la idea de fer un equip juvenil que es transfomés en el segon equip del Guíxols.

Així per l'abril del 50 es constituí la Unión Deportiva Guixolense, «entidad filial de nuestro club decano, que agrupará a toda la juven-

tud deportiva local». El primer equip de nova creació el formaren: Zerbts, Rigau, Pagès, Serra, Canal, Oliva, Gutarra, Calvet, Campos, Buxó i Granolleras. I la seva primera competició va ser en el torneig Primavera d'aquell mateix any, amb el suport econòmic de molts guixolencs que col.laboraren a la «Supscripción a favor de la U.D. Guixolense, para sostener su participación en el Torneo Copa Primavera».

En relació a aquests joves podem parlar d'una anècdota històrica com va ser que en un partit d'entrenament entre jugadors del mateix equip van jugar-hi Olsen i Scarone, davanter-centre i entrenador del Real Madrid de l'època.

Al setembre del 51 el Guíxols decidí que la U.D. Guixolense deixés de ser el seu filial i aquesta entitat va decidir no fer cap competència ni crear conflictes i va acordar suprimir les seves activitats futbolístiques, tot i que un any després encara en trobem referències aïllades com a equip de juvenils. No serà fins a finals del 53 que el Guíxols formarà el seu propi juvenil amb Ribot, Márquez, Solé, Bosch I, Albertí, Cruañas, Bardera, Bosch II, Torres, Roca, Garrido i Cuenca.

TURISME I FUTBOL

A mitjans de la dècada dels cinquanta es produí un fet que determinarà la història guixolenca fins als nostres dies: el «boom» turístic.

Amb l'arribada d'aquella allau d'estrangers la Costa Brava va patir una transformació profunda que la convertiria en un dels centres de turisme europeu per excel.lència. Sant Feliu no en quedà al marge del canvi, però la vella ciutat no es transformarà radicalment com les altres zones properes i va mantenir certes característiques del seu passat taper, especialment la mentalitat individualista.

El nou impuls que rebia l'economia local també va afectar el futbol, que va viure una de les èpoques daurades de la seva història. Aquest període s'iniciaria amb l'ascens a Tercera Divisió el 1956 del C.F. Guíxols, passaria pel triomf en el trofeu Moscardó i acabaria amb la tornada a III^{a} Divisió l'any 1967.

Alhora que el club de més renom vivia un bon moment esportiu també va anar prenent forma el futbol dels col.legis, de juvenils, d'entitats socio-polítiques com la OJE, o dels diferents equips que anaven apareixent en el centre o als barris de la ciutat.

Una zona es convertirà en el centre de la ciutat en l'aspecte resi-

dencial, la de Poble Nou i Vilartagues, ja que allí s'anaven instal.lant la gran majoria d'immigrants que arribaven a Catalunya amb l'esperança de no passar fam i assolir un nivell de vida digne, encara que tot això es fes en condicions de treball que només eren beneficioses pels burgesos catalans. En general els fills d'aquells que van venir a impulsar l'economia catalana, en el nostre cas la de Sant Feliu, serien a mig termini la base fonamental del futbol guixolenc.

Per primer cop a Tercera Divisió.

Ja des de 1952 es notà un canvi al C.F. Guíxols, sobretot per l'arribada a la presidència del club de Francisco Campoy i la tasca del llavors conseller municipal Sr. Clavaguera. Aquests dos homes, que es caracteritzaven per la seva afició al futbol i per la seva ideologia política propera al règim establert el 1939, van donar una nova imatge al club local.

Un dels primers passos que es van donar tenia molt a veure amb tot allò que es defensava a través del sindicat vertical o del «Movimiento», especialment a nivell de llenguatge:

«Uno de los problemas que más preocupan a la Directiva es el poder dar entrada, dentro de la gran familia social del Club, a esa gran masa de aficionados que por tener que destinar sus ingresos a otras necesidades más perentorias se han visto imposibilitados, hasta el presente, de poder disfrutar del título y categoría de socio del Club de Fútbol Guíxols».

Per solucionar aquesta discriminació es va decidir crear la categoria de «Socio Productor» que era «exclusivamente para productores» (eufemisme franquista per evitar les connotacions que per a ells tenia el mot treballador) i només havia de pagar una quota de 15 ptes. mensuals per poder assistir als partits que es feien al camp municipal.

A aquell camp s'hi dedicaren certs esforços per part de l'Ajuntament mitjançant el conseller Clavaguera. Així el 1952 l'esmentat va fer la proposta de pintar la tanca que envoltava el terreny i el plantament d'eucaliptus. El Sr. Robert Pallí, alcalde, li contestà que la qüestió dels arbres s'arreglaria amb la col.laboració del «Servicio Forestal» i que en relació a la pintura, «dado su coste», hauria de ser el conseller qui *«valiéndose de su influencia y cargos que han granjeado amistades en los Organismos oficiales de la provincia recabe la concesión de pintura y aceite de linaja a precios asequibles»,* i així ho acceptà l'afectat.

C.F. Guíxols (1956-57): Pere, Ribot, Bardera, Ramió, Buxó, Esparragó, Mitjà, Galcerán, Bosch, Castro, Sala, Salgas i Quintín.

Fins l'ascens del Guíxols a Tercera el 1956, aquest club va mantenir un línia constant basada en el fitxatge de jugadors de fora i despreciant, quasi sempre, el planter local. Una notícia del febrer de 1956 ens demostra aquella realitat:

«Actualment nuestro cuadro cuenta con la mayoría de jugadores locales, cosa que hacía muchos años no estábamos acostumbrados».

L'ascens a Tercera s'aconseguí per l'ampliació de la categoria i no per mèrits propis i això suposà nous problemes al club. Un cop més la qüestió econòmica frenava qualsevol possibilitat de donar tranquillitat a l'afició guixolenca i ja pel juliol del 57 la crisi era important. Davant la greu situació l'Ajuntament va haver de fer front a l'important deute del C.F. Guíxols, que havia manifestat estar a les últimes. El consistori acordà, per unanimitat, donar una subvenció de trentacinc mil ptes., a més l'aportació normal per al manteniment del camp.

A la temporada següent el Guíxols va seguir jugant a Tercera i el 1959 va baixar a Primera Regional, fins que el 1961 va tornar a pujar de categoria. Aquell fet i aquell any serien el punt de partença del futbol dels anys seixanta.

C.F. Guíxols (1957-58): Galcerán, Tremoleda, Ramió, Esparragó, Bardera, Fàbregas, Isern; Bosch, Castro, Darnés, Ferragut i Prat.

C.F. Guíxols (14-IX-58): Galcerán, Esparragó, Soler, Bardera, Catarín, Finazzi, Isern; Palomeras, Castro, Darnés, Salgas i Bosch.

El futbol a l'escola, al carrer...

El futbol de base no sempre ha comptat amb el suport del club local ni de les institucions, per això durant molts anys els futbolistes es feien al pati de les escoles o en qualsevol camp improvisat en els terrenys que hi havia lliures de construcció.

Els nois tenien dues escoles per fer l'ensenyament primari i un centre pel secundari, per això els equips de la «Salle», dels «Estudis Nous» i del «Liceo» eren el planter del futbol local i es trobaven habitualment per comparar el seu potencial. Aquests partits, especialment els que feien els dels «Hermanos» contra els del «Colegio Nacional», eren molt esperats perquè significaven quelcom més que l'enfrontament esportiu.

Els partits entre escoles solien fer-se al camp municipal que era permanentment notícia pel mal estat de conservació:

«Desde luego es una lástima el terreno de juego que tenemos, sin duda alguna es un descrédito para el Club y también para la ciudad» (7-VII-55).

Els Estudis Nous (anys cinquanta): Mossèn Benet, Vázquez, Isern, Borrego, Calvet, Mompó, Vilella; Bosch, Corominas, Repullès, Illa i Andreu.

Un altre aspecte era el del futbol al carrer, un futbol que es caracteritzava per ser espontani i fer-se en condicions mínimes. Un lloc habitual dels partits de carrer era, com és lògic, el passeig, però per l'abril de 1960 el conseller Molas va proposar que es prohibís jugar-hi, *«especialmente durante las horas de las 2 a las 4, por los desperfectos y daños que podrían causarse al alumbrado e instalaciones, arbustos, etc.»*.
La proposta fou aprovada sense discusió i s'acordà «dar las ordenes oportunas a la Policía Municipal».

Rellançament del futbol infantil i juvenil.

A finals dels anys cinquanta la preocupació pel futbol de base estava molt extesa, ja que el club local no el tenia molt en compte. Un fet clarificatiu és que en aquell moment només Bosch i Bardera havien sortit de la pedrera guixolenca. El cronista «Faut» en feia un comentari molt crític d'aquella deixadesa:

«...el futbol juvenil, no tiene ni el verdadero apoyo de la Directiva local, ni el momento moral de la ciudad guixolense. Da pena ver los domingos en que juegan los juveniles acudir al Campo Municipal de Deportes y observar que no se recauda ni para los refrescos, y también da pena que nuestros muchachos que necesitan de buenos profesores, salgan a jugar sin ton ni son, sin la debida preparación física y sin el debido conocimiento de lo que es el futbol».

Amb el canvi de dècada es produirà el ressorgiment del futbol de base. Entre altres equips integrats per joves va haver-hi:

—U.D. Guixolense
—C.F. Guíxols, juvenil
—Gimnàstic, de la OJE
—Atlético Guixolense
—La Salle
—San Fernando

El primer campionat local portava el nom de «Casa Toni» i es jugà des del febrer del 1960, el segon l'organitzà un altre establiment, el «Chic Bar».

Aquell mateix any els juvenils del Guíxols aconseguiren un bon resultat ja que quedaren campions del seu grup. L'equip el formaven: Planas, González, Jiménez, Jané, Palahí, Ibáñez, Vidal, Feliu, Cateura i Román. Aquest èxit cal veure'l com una conseqüència de la feina que realitzava l'incansable Josep Masferrer, entrenant i dirigint

C.F. Guíxols (1957-58), juvenils: Tresené, Busquets, Boix, Martínez, Rodríguez, Palahí, Monjó, Albertí, Dalmau; Lara, Jordà, Hilari, Franquesa i Posas.

C.F. Guíxols (anys cinquanta), juvenils: Masferrer, Janer, González, Jiménez, Ibáñez, Feliu, Palahí; Vidal, Budó, Cateura, Román i Termes.

Invictus (1963), equip dels Estudis Nous: - , Bañeras, Sais, Portero, Martínez, Ferran, Calvet; Reyné, Faust, - , Borrego, Miret i Costa.

els joves futbolistes. En molts moments només la seva empenta i la del seu col.laborador Pere Bagué, va permetre que no desaparegués el planter.

Un triomf espectacular del C.F. Guíxols: «el Moscardó».

A partir de l'ascens a Tercera l'any 1961 el C.F. Guíxols inicià un curt període d'èxits i fracassos més o menys espectaculars que culminarien a l'estiu del 1964.

Sota la presidència del Sr. Stierle el club va seguir fent una política de fitxatges cars, de gent forània i això suposava greus problemes econòmics, però sembla que els aficionats preferien un equip car i de fora que un equip més barat format per jugadors ganxons. Els únics guixolencs que jugaven al primer equip de la seva ciutat ho feien després d'haver triomfat en clubs d'altres poblacions, com en el cas de Jaume Pla que havia jugat a Esplugues, Lleida, la Seu d'Urgell, Andorra i l'Hospitalet.

C.F. Guíxols (1960-61): Lozano, Ventura, Ferragut I, Ramió, Bosacomas, Comas, Gimbernat, Prats; Suñer, Gamisans, Ferragut II, Papera, Escribano i Salgas.

C.F. Guíxols (15-X-1961); Vilalta, Arbiol, Oliva, Ventura, Bosacomas, Ariño, Giralt, Pina, Julio Ruiz, Pla, Pujol i García.

C.F. Guíxols (1963-64): Espejo, Vilalta, Piera, Barberà, Rius, Adam, Matías, Sr. Pou -delegat de la Federació-; Suñer, Ruscalleda, Tejedor, Sancho, Baltà i Barranco. Aquest fou l'equip que va jugar l'eliminatoria del «Moscardó».

C.F. Guíxols (14-VI-1964), aficionats: Masferrer, M. Budó, Gui, Lara, J. Budó, Collell, Ribot; Vila, Calzada, Miret, Román i Dalmau.

C.F. Guíxols (1964): Sancho, Espejo, Rius, Tarrés, Barberà, Adam, Suñer, Sr. Pou; Matías, Ruscalleda, Tejedor, Rosell, Piera, Pla i Guasch.

El dia de rebre la copa del «Moscardó» va ser tot un esdeveniment pels aficionats guixolencs. El Sr. Clarà vigila atentament el valuós trofeu.

L'estada a la divisió de bronze va durar dues temporades i l'any 63 ens trobem novament amb una forta crisi del club local. Els problemes econòmics van deixar al Guíxols en una situació anguniosa ja que no va rebre el suficient suport dels aficionats ni molt menys de la majoria d'establiments comercials i hotelers que llavors tenien grans beneficis amb la temporada estiuenca. Amb aquesta problemàtica era molt difícil que la junta directiva pogués seguir i pel desembre del 1963 se'n constituí una de nova formada per homes «forts» de la ciutat, com l'Enric Descayre o en Robert Pallí. Aquesta junta va presentar un ampli ventall d'idees per enlairar aquell club que, en molts moments, l'única relació que tenia amb Sant Feliu era la seva junta i el lloc de joc, ja que els jugadors eren la majoria de Barcelona i els entrenaments es feien al popular camp del Júpiter.

Una de les propostes que va tenir importància va ser la formació d'una secció d'infantils, que estava dirigida per Joan Clarà, amb la col.laboració de Josep Masferrer i Jaume Pla com entrenadors. La secció d'infantils tenia la missió d'agrupar i formar a joves jugadors guixolencs per un futur inmediat. Un punt destacable és que els 24 jugadors que s'iniciaren en aquella secció pagaven 5 ptes. setmanals per poder jugar i tenir un mínim de material, realment eren moltes les ganes de jugar a futbol que tenien aquells jovenets que van fer el seu debut oficial el 26 de desembre de 1963 en un partit entre la selecció blaugrana i la selecció blanquiverda.

L'intent de formar una agrupació femenina per donar «ambiente y simpatía a nuestro club decano» no va tenir l'èxit esperat i es quedà en projecte.

La temporada 1963-64 va ser històrica pel Guíxols, ja que malgrat no obtenir grans resultats a la lliga, va fer un gran paper al «VII TROFEO GENERAL MOSCARDÓ», un torneig molt valuós pels equips de categories inferiors.

El Guíxols va superar unes eliminatòries molt difícils, amb resultats espectaculars, eliminant a l'Anglès, Olot, Granollers, Calella i Tortosa, només va tenir problemes amb el Girona (per arbritatge molt discutit del Sr. Martorell). El dia 11 de juliol del 64 va jugar la gran final contra el Reus al camp del R.C.D. Espanyol.

El partit va mobilitzar tots els aficionats locals i molts anaren a Barcelona a animar el seu equip, entre altres hi havia l'agrupació infantil amb les corresponents pancartes de suport. Els que es quedaren a St. Feliu van poder patir escoltant la transmissió que es va fer

a través de l'emissora barcelonina «Radio Juventud».

L'encontre ha passat a la història per la incertesa del resultat, ja que no es trencà l'empat a un gol durant 120 minuts de joc i el llençament de 10 penals per banda. L'equip del Guíxols jugà amb: Vilalta, Guasch, Adam, Rius, Matías, Barberà, Ruscalleda, Piera, Baltà, Tejedor i Sancho, amb el Sr. Espejo d'entrenador.

Amb aquell empat la Federació va decidir que es fessin dos partits més, un a cada camp dels finalistes. Així ho acceptaren els dos clubs però, poc abans de fer-se el primer partit, els de Reus decidiren no jugar i quan s'hi presentà el Guíxols va trobar les portes tancades. A causa d'aquella situació la Federació declarà guanyador l'equip de Sant Feliu.

La ciutat va viure moments d'eufòria, ja que des de 1922 no s'havia pogut celebrar un triomf de tanta volada. El juliol del 64 encara està present a la ment de molts aficionats guixolencs com una data memorable i és que han estat ben poques les alegries que els ha donat el futbol.

Als cinquanta anys del futbol guixolenc.

El 1964 es celebrà el cinquantè aniversari del futbol local, sobretot per la iniciativa d'Enric Descayre, que en aquells moments controlava el C.F. Guíxols i del que per cert canviaria el nom, atenent als raonaments següents:

«Per haver estat, dons, l'Ateneu el primer, com per haver conquerit els millors títols i trofeus, bé es mereix cordial i senzill, l'homenatge perenne de la nostra admiració i recordança.

Tornem, dons, de bell nou a insistir sobre la conveniència de què les glorioses A i D les faci seva el nostre club actual».

Aquesta idea del canvi de nom, molt ben lligada amb les festes del cinquantenari, fou ben acceptada pels socis i el C.F. Guíxols passà a anomenar-se Ateneu Deportiu Guíxols.

Aquest fet permet parlar de l'actual club de futbol com un dels més antics de les comarques gironines, quan realment hem demostrat que els seus orígnes cal cercar-los a la dècada dels quaranta.

Els actes de l'aniversari van ser molt fastuosos, amb sopar, ball, i un gran acte d'afirmació esportiva al passeig, que comptà amb la presència de vells i joves futbolistes de la ciutat. S'aprofità l'ocasió per entregar al Guíxols una bandera blaugrana «que el Casal Guixolense

Celebració del 50è Aniversari el futbol guixolenc a la tardor de 1964.

de Barcelona, ofrece a nuestro club decano» (aquest Casal també estava controlat per E. Descayre).

A partir de finals d'aquell any el club, amb el nom canviat, va viure uns anys de cert esplendor, especialment pel creixement de la seva base social. Un fet que demostra la bona situació és la publicació d'un butlletí informatiu, «Gol», que des del setembre del 1965 tenia la intenció de «*Conseguir, cara al deporte una verdadera formación ciudadana, junto a la más plena conciencia colectiva, idéntica a la que, desde tiempo inmemorial, han precisado siempre todas las grandes empresas.*»

Hi havia però aspectes negatius en aquest procés, un era la manca d'un camp d'esports nou i l'altre el paper del Guíxols com acaparador de la pràctica esportiva. En certs moments aquell club va posar entrebancs a la constitució de noves entitats o criticà la construcció d'instal.lacions poliesportives, es pot dir que es creien els amos de tot allò que tingués relació amb l'esport.

La construcció de la pista de bàsquet del passeig va ser durament criticada pel president del Guíxols i el conseller Juanola va haver de

Els dibuixos de Narmas van aparèixer amb assiduitat al butlletí de l'A.D. Guíxols, «Gol». N'ès una mostra aquesta alegoria del Nadal (XII-1966).

recordar-li, públicament, que des de feia anys el club rebia «*con carácter excepcional, dadas las circunstáncias, la totalidad de la subvención que para Educación y Descanso tiene asignado el Ayuntamiento en sus presupuestos anuales*». I li deia també que «*la obligación de todos los ediles...es procurar el feliz desarrollo...de los deportes en general y no precisamente el de uno en particular*».

Creiem que va ser aquesta política grandiloqüent d'aquells anys de vaques grasses que va fer néixer la mentalitat que transformà l'Ateneu en un club «intocable» en molts aspectes, és com si s'hagués transformat en quelcom més que un club de futbol.

«L'altre» futbol.

Mentre el club professional estava passant per un bon moment hi havia molta altra gent que jugava a futbol, que seguia essent l'esport més fàcil de practicar.

Dins del mateix club funcionava l'equip infantil, el juvenil i el d'aficionats, que per cert no tenien gaires oportunitats d'entrar al primer equip.

També seguien funcionant els equips de les escoles, com el de «La Salle» o l'«Invictus» dels «Estudis Nous», que feien vibrar els nombrosos escolars que anaven a animar el seu equip. La gran rivalitat

A.D. Guíxols, aficionats: Casablanca, Castro, Segura, Trigueros, Miret, Llorenç, Callicó, Auladell, Fernández; Pere, Manuel, Castillo, Andreu, Collell, Gui.

A.D. Guíxols (5-XII-1965), juvenil: Masferrer, Gascons, Ortega, Miret, Trigueros, Granés, Alcaina, Buscà, Pla; Pere, Vera, Clarà I, Pastor, Chamorro i Navarro. (J. Masferrer)

A.D. Guíxols (6-I-1968), juvenils: Bañeras, Reyné, Roura, Ortega, Gorina, Donatiu, Clarà; Vera, Joan Clarà, Borrego, Chamorro, Valldeperes i Pere.

ente els dos col.legis fa pensar que s'aprofitava el futbol per enfrontar dues maneres diferents d'entendre la ciutat.

D'aquells anys és l'inici del futbol d'empreses, amb partits esporàdics entre indústries o establiments amb gran nombre de treballadors. Un partit típic de l'època era el que per Sant Josep enfrontava als fusters de la indústria «Maycor» amb la resta de fusters de la ciutat. Una crónica afectuosa de Lluís Palahí ens demostra com eren aquells partits:

«habiendo resultado el juego muy viril i algo subterráneo, cosa no rara tratándose de carpinteros».

Un altre fet va ser la formació d'un equip de futbol al barri de Vilartagues i Poble Nou, ja que aquell seria l'origen del trencament del monopoli que fins llavors havia tingut el Guíxols. Aquest primer F.C. Pueblo Nuevo el formaren joves del barri i van fer la seva presentació contra un equip de l'Ateneu.

El futbol s'anava convertint ràpidament en una nova eina per aquells que es capficaven a aconseguir la no-integració dels residents en aquella zona marginada, posant tota mena d'obstacles que dones-

sin com a resultat l'existència de dues comunitats ben diferenciades. Aquesta política, per sort, ha estat sensiblement frenada i a nivell futbolístic l'enfrontament ha estat purament esportiu.

La tornada a Tercera o el «cant del cigne».

Quan a finals de juny del 1967 el Guíxols aconseguia un nou ascens a Tercera ningú no podia pensar que allò significaria l'ensorrament del club i l'inici d'un període molt magre per al futbol professional local.

La plantilla que va portar el club a aquell èxit la formaven: Salvador, Matías, Soler, Rius, Juyol, Català, Jerez, Tejedor, Piera, Sancho, Boada, Vidal I, Vidal II, Palomeras i Luque.

Jugar a Tercera suposà un nou esforç econòmic ja que s'hagué d'acondicionar el camp per complir les normes de la Federació. Una de les obres de millora que més van cridar l'atenció dels aficionats va ser el plantament d'herba. També es van construir noves graderies i s'envoltà el terreny de joc amb una tanca de tub metàl.lic.

Durant els darrers mesos de 1967 el camp de la carretera de Palamós presentava aquest inmillorable aspecte, amb la gespa i l'assistència de molts seguidors.

A.D. Guíxols (1967-68): Pintado, Matías, Soler, Rius, Galcerán, Català, Jerez; García, Piera, Giralt, Boada i Cuevas. Aquest equip jugà a Tercera Divisió però va tenir uns resultats molt dolents que el portaren al descens.

El 17 de març de 1968 l'A.D. Guíxols va jugar al Camp Nou contra el filial del club barcelonista, el C.D. Condal. Veiem a la banqueta a Espejo, Jerez, Basart i Suñer).

L'equip seguia formant-se amb jugadors de Barcelona i s'entrenava al camp del Poble Nou al Cap i Casal, i això es pagaria molt car.

La competició els va anar força malament perquè molts jugadors, com deia Xavier Daró (J. López de Lerma) a la revista juvenil «Pre-Jic», van tenir «poco sentido profesional». Per aquest motiu van poder debutar a l'equip de la seva ciutat joves procedents del planter com eren Chamorro, Vera, Clarà i Borrego.

En poc menys de sis mesos es va perdre la gespa, l'esperança i la crisi econòmica del club va posar en perill la seva continuïtat. El descens de categoria la temporada 68-69 fou una mena de treva però l'estiu del 1969 només la intervenció de diferents institucions féu possible que no desaparegués l'Ateneu Deportiu Guíxols.

LA TRANSICIÓ FUTBOLÍSTICA

Els darrers anys del franquisme es poden considerar com de transició, ja que la situació s'aniria caracteritzant pel reforçament de l'oposició democràtica i les darreres accions del consistori franquista, especialment en qüestions urbanístiques.

La crisi econòmica que va començar el 1973 també afectà Sant Feliu, sobretot per la davallada del sector de la construcció i del turisme. De 1974 a 1979 la crítica situació econòmica només es veié «alegrada» per la recuperació de les llibertats democràtiques.

El futbol guixolenc fins les primeres eleccions municipals en llibertat,el 1979, es va veure marcat per la crisi del club més antic i el nou aire que rebia el futbol de base i el d'aficionats, així com el nou enfocament, més popular, de totes les qüestions esportives.

Els tristos anys setanta de l'A.D. Guíxols.

Amb dos descensos consecutius des de 1968 el vell club de Sant Feliu inicià els anys setanta en una situació lamentable que només aniria superant a partir de la següent dècada.

Els problemes bàsics eren, com és habitual, els econòmics, que alhora suposaven l'abandonament de la majoria de seguidors i ciutadans guixolencs, sempre propers quan el club funciona i llunyans en moments de crisi.

El punt de partença d'aquell procés crític era el balafiu econòmic que es va fer durant la temporada 1967-68.

A.D. Guíxols (12-I-1969), juvenil: Mayor, Sarabia, Ayala, Costa, Pallarès, Gibert, Pla; Piña, Morató, Sánchez, Amat i Chamorro.

Un fet que podia fer pensar en el resorgiment del futbol guixolenc es produí el 24 de juny de 1970, era la inauguració de l'enllumenat del camp de la carretera de Palamós.

A.D. Guíxols (1972-73): Tremoleda, López, Franquesa, Ros, Sagué, Bono, Borrego, Cruañas, Segura; Campayo, Pere, Bagué, Palahí, Fontané, Briñas, Serrat i Del Amor.

A.D. Guíxols (1973-74): Bardera, Esteve, Sagué, Ros, Roura, Bono, Cruañas, Navarro, Morató, Domènech, Palahí, Francesc, Clarà, García. Jugaren la promoció de Segona a Primera Regional, però no la superaren.

A.D. Guíxols (1974-75): Guillem, Bono, Borrell, Roura, Gallardo, Serra, Domènech, Planella, Segura; Pere, Amat, Sagué, Sevillano, Campayo, Morató, Salmoral, Cano i Bueno.

A.D. Guíxols (5-VII-1975): Ferragut, Rabasedas, Sagué, Bono, Juncà, Ros, Roura; Montoya, Serra, Reyes, Morató, Giralt i Pere.

A.D. Guíxols (6-IX-75): Rabasedas, Fluvià, Ros, Bono, Carilla, Morató; Giralt, Fontané, Palahí, Márquez, Lama i Pere. (Ancora)

A.D. Guíxols (2-IX-78): Danés, Rabasedas, Calleja, Bono, Fluvià, Antúnez, Rocosa, Arauz; Blázquez, Montoya, Camps, Gallardo i Crispín.

A.D. Guíxols (1974-75), juvenil: Madrià, Sánchez, Murcia, Sergio, Castro, Antúnez, Rocosa, Pou, Camps, Montoya, Irla, Diego, Vargas i Caldas.

A.D. Guíxols (1976-77), juvenil: Bardera, Galindo, Esquiva, Anglada, antúnez, J. Sala, Castro, Sánchez, Campos, Murcia, M. Bou; Rojo, Pedro, Pou, Larena, Camps, Irla, Diego, Caldas i J. Bou.

Les alegries d'aquella temporada a Tercera, sobretot amb els fitxatges de jugadors foranis (una obsessió permanent de la majoria de juntes directives), van ser la tomba de l'esplendor d'una entitat esportiva amb un passat important.

Ràpidament molts directius deixaren que la barca s'enfonsés i el club no va veure la llum de la recuperació ni amb la instal.lació de l'enllumenat elèctric al camp de la carretera de Palamós, inaugurat el dia de Sant Joan de 1970. No eren gaire realistes i semblen mancades de visió de futur les següents paraules de la nota que va fer pública l'entitat en motiu d'aquell esdeveniment:

«...les deu teies elèctriques que avui s'encendran al Camp seran la millor prova de què el Guíxols trepitja més ferm que mai, superant el malhumor dels qui a vegades es deixen vèncer pels minúsculs desenganys que inevitablement comporta, a tota hora i a tot indret, la vulgaritat que dins l'esport han tingut sempre les anècdotes».

L'equip no va aixecar el cap i va caure al pou de la 2ª Regional. Només els esforços dels pocs homes que es quedaren al davant del club, amb la col.laboració momentània del mecenes Roberto de Robert, va fer possible que el Guíxols es recuperés i comencés una vida més estable després de l'ascens a Iª Regional pel juliol del 1975 i la propera arribada de la democràcia.

Tot seguit el nivell esportiu i social va ser més aviat pobre. El club seguia, amb molts esforços, una política més sensata, que es confirmà sota la presidència de Josep Suñer. Els únics problemes estarien relacionats amb la qüestió del camp i la renúncia a l'ascens a Preferent, que fou un cop molt dur per bona part de l'afició.

Uns avall i els altres amunt.

El futbol aficionat no va patir una realitat tan crítica i va entrar en una fase de transformació.

A partir de 1972 aquest futbol anirà cada dia a més, aconseguint que molta gent practiqués l'esport més popular, passant d'una època on dominava el nombre d'espectadors a una altra amb la preponderància dels practicants.

El futbol local tindrà tres centres d'expansió: Vilartagues, Col.legi Sant Josep i Col.legi Gaziel.

La majoria de futbolistes s'anaren formant mercès a l'afició d'una colla de mestres i persones que es dedicaren a promocionar l'esport que més els agradava.

O.J.E. Sant Feliu (4-VIII-1969): Ribas, Manolín, Sarabia, Federico, Vega, Sánchez; Ricardo, Cortés, Tendero, Ropero i Carvajal.

Atlético Guixolense (12-X-1971): Galea, Morante, Garriga, García, Martínez, Federico, Cortés; Navarro, Domingo, Ricardo, Tendero, Cortés i Piña.

Escola Pública «Gaziel» (1974): Rubio, Cebrián, Seguí I, Castro, Donat, Mayor, Rossend; Angel, Ferran, Rueda, Cisco i Gironella.

Els alumnes del «Gaziel» es desplaçaren a Girona a animar al seu equip al camp de la Joventud.

Els escolars guixolencs en acció

Un fet d'aquells darrers anys del franquisme va ser la desaparició de l'equip que mantenia la OJE, però els jugadors no van deixar de practicar el futbol i formaren un nou equip que duria el nom d'Atlético Guixolense. Al darrer encontre l'alineació de l'equip del vell organisme franquista va ser: José, Rafa, Tendero, Garriga, Julián, Ribas, Ricardo, Sánchez, Pepe, Olmo i Pedro.

El 1974 en Joan Bardera organitzà, amb la col.laboració dels mestres del «Gaziel», una Escola de Futbolistes que ben aviat acolliria uns cinquanta nois entre vuit i catorze anys. Aquesta escola comptava amb dos equips, un d'aleví i l'altre infantil, que van fer diversos partits de preparació, sobretot al camp de Palafrugell. Malgrat no tenir una ajuda de les diverses institucions i entitats locals, aquells equips van donar bons fruits a la llarga, convertint-se en un bon planter de jugadors guixolencs. El 1975 l'equip d'aquella escola el formaven: Galindo, Gironella, Donat, Fernández I, Martí, Fernańdez II, Quintín, Oliveras, Cisco, Larena, Martí II, Jordi i Moreno.

Per altra banda el Col.legi Gaziel tenia un equip que va assolir grans resultats a la competició escolar que es feia a nivell provincial, arribant en dues ocasions a la final.

El Col.legi Sant Josep també va ser un centre de formació de futbolistes, ja que des de 1972 el mestre José Miguel Catalán dedicà molts esforços a la promoció d'aquell esport.
Una de les primeres aportacions va ser l'organització d'un campionat de futbol de base entre equips formats per nois de diferents barris i escoles de la ciutat. Aquest torneig el jugaren: «La Estrella del Mar», «El Lotus», «ADCHI», «Atlético Guixolense», «Cinquè d'EGB», i «UDE». Aquest seria el punt de partença de la idea de constituir un nou club de futbol dedicat a acollir als més joves però s'haurà d'esperar al 1978 per fer-ho.

Un altre centre docent com l'Institut de Batxillerat també va donar alegries a l'afició futbolística, ja que el 1973 el seu equip es proclamà campió provincial i això li va permetre jugar la següent fase contra el campió de Granada. El partit es celebrà a Madrid i guanyà l'equip format pels guixolencs: Palahí, Fons, Rondós, Esquiva, Vargas, Rocosa, Ibars, Fàbregas, Irla, Cáceres, Oliver i Estañol.

A Vilartagues també s'anà consolidant el futbol i després del «Pueblo Nuevo» va aparèixer un nou conjunt que ja portava el nom d'aquell barri guixolenc. A la primavera del 1972 ja trobem per primer cop un C.F. Vilartagues jugant el «Trofeo Copa Donuts» amb els següents jugadors: García, Santaella, Rosillo, Capillo, Luque, Benito, Gutiérrez, Segura, Nievas, Izquierdo i Sarabia. Ens trobavem als orígens del que pocs anys més tard seria un nou club, la U.D. Vilartagues.

El nou futbol de «penyes».

En molts moments hem vist com el futbol aficionat mantenia l'existència d'aquest esport i per això en aquells moments de renovació també hi va participar amb força.

Una de les primeres penyes que va funcionar va ser la que portava el nom de «La Cava» i poc després la Penya Guixolenca Amura. Aquesta segona va tenir una vida llarga i al seu historial hi ha un campionat de grup de la lliga d'empreses. La plantilla que formava l'Amura era a la segona meitat dels setanta: Sala, Albertí, Serra, Stierle, Puigmoler, Isern, Vancells, Vicente, Boada, M. Gorina, Valldeperes, Esteva, Alfonseda i Faz.

Durant un parell de temporades la lliga d'empreses comptà amb la participació de dos equips de Sant Feliu, «El Dorado Petit» i P.G. Amura. El 1978 la primera passaria a portar el nom de Penya Comercial Evara.

«La Cava» (anys setanta): Clarà, Fernández, Girona, Bueno, Bardera, Franquesa, Ventura, Ramón; Clarà, Ortega, Romero, Andújar, Ortega i Pous.

«Donuts» (anys setanta): Ribas, Ramos, Romero, Requena, Segura I, Segura II, Bardia; Sebas, Andújar, Sánchez, Torres i Campayo.

Un altre equip aficionat va ser el format sota el nom de Penya Barcelonista Guixolenca, que el 12 de juny del 1976 es presentà amb els següents jugadors: García, Enric, Manolo, Kiko, Toni, Pastor, Romero, Pallarès, Pedro, Eloy, Girona, Gabriel i Josep.

Aquesta gent que només jugava a futbol per fer esport van tenir el seu gran moment en aquells anys, ja que avui només ens queda l'equip de la «Cafeteria Catalunya».

Després d'aquests canvis arribem al darrer punt de la nostra història que es centrarà en els anys vuitanta i el nou moment polític per l'arribada de la democràcia.

A LA DEMOCRÀCIA MÉS FUTBOL QUE MAI

Un tres de febrer s'havia iniciat la llarga dictadura franquista i la podem donar per acabada un tres d'abril, el de 1979, un cop celebrades les eleccions municipals democràtiques.

El triomf de les candidatures d'esquerres (P.S.C. i P.S.U.C.) suposà l'entrada d'un nou esperit per tirar endavant una ciutat que estava bastant abandonada i mancada de qualsevol tipus d'instal.lacions públiques dignes.

A nivell esportiu les mancances eren múltiples i lentament es posaren les bases per fer-les desaparèixer.

Parlant de futbol s'haurà de fer referència a l'abandonament del camp de la carretera de Palamós o la construcció del nou camp de Vilartagues, fins arribar a parlar del Camp Municipal de Mascanada. Tot això sense oblidar la formació de nous clubs o els enfrontaments polítics per motius esportius.

El problema de les instal.lacions.

A l'hora d'examinar la recent evolució de les instal.lacions esportives cal veure com durant molts anys només existí el vell camp de la carretera de Palamós i no va ser fins el 10 d'octubre de 1976 que s'inaugurà un nou espai per a la pràctica del futbol al barri de Vilartagues.

La construcció d'aquell camp va molt lligada a la lluita que els veïns estaven realitzant per aconseguir la reforma i acondicionament del seu barri. Serien uns moments en què l'Associació de Veïns es con-

A.D. Guíxols (1979-80): Casimiro, Galindo, Bono, Rabasedas, Nievas, Camps, Serra, Danés, Pere; Quintín, Calleja, Gorina, Fluvià, Montoya, Morató, Pedro i García.

A.D. Guíxols (1980-81): Martí, Galindo, Donat, Serra, Martínez, Castro, Delfín, Quintín, Roca, Diego, Pedro, Morató, Paco, Nievas, Gironella, Moreno, Pascual, Pere.

vertí en una eina de reivindicació popular que permetria assolir bona part del que es demanava.

A partir de 1979 sorgiria un nou problema ja que les condicions que posava el propietari del camp antic començaven a ser massa carregoses per a la hisenda municipal i es van haver de cercar possibles alternatives.

La primera idea de l'Ajuntament, governat per la majoria d'esquerres, era aprofitar el terreny que s'havia acondicionat a Vilartagues, però ràpidament s'hi oposà l'A.D. Guíxols. Aquesta negativa del club de futbol amb més antiguitat va anar acompanyada d'una forta campanya a la premsa local i es passà d'una qüestió esportiva a una polèmica política encapçalada per la dreta guixolenca.

El centre de l'argumentació per no anar a jugar a Vilartagues era el que normalment s'utilitza a l'hora de mantenir una clara diferenciació entre el que s'anomenen «dos Sant Feliu» i en aquell cas el Guíxols es convertí en defensor d'aquest esperit trencador de la convivència ciutadana.

L'estiu de 1980 no va haver-hi altre remei que donar una solució provisional al problema, ja que s'havia de deixar definitivament el camp vell. La solució va ser acondicionar els terrenys de «La Corchera», que eren patrimoni municipal des del 23 de març de 1973, com a camp de futbol provisional. La instal.lació no era res de l'altre món, més aviat es pensava en utilitzar-la un parell de temporades però en realitat ha estat en servei fins el 1987.

L'ambient es va tornar a remoure quan es produí cert malestar entre el Guíxols i la Penya Sport, que es solucionà amb la construcció d'uns nous vestidors per l'equip de futbol base. Així el setembre de 1984 va ser mes d'inauguracions, ja que a més dels vestidors per la Penya Sport al camp de «La Corchera», s'inauguraren les obres realitzades a la Zona Esportiva Municipal de Vilartagues. Aquestes darreres les havien iniciat els mateixos veïns amb la col.laboració de l'Ajuntament i són una mostra de la participació ciutadana en moments de llibertat.

Des d'aquell any l'única preocupació va ser aconseguir tirar endavant un nou camp de futbol que permetés deshipotecar els terrenys de «La Corchera». El 1986 s'inciaren les obres del Camp Municipal de Mascanada que vindrà a donar una nova imatge al futbol guixolenc.

Primer partit celebrat al recuperat camp de «La Corchera» el 14 de setembre de 1980.

El camp de futbol de la Zona Esportiva Municipal de Vilartagues el dia de la inauguració el 2 de setembre de 1984.

La U.D. Vilartagues.

La fundació d'un nou club de futbol a l'estiu del 1976 suposà un pas endavant cap a la normalització de l'esport local, ja que donava moltes possibilitats a la mainada del poblat barri guixolenc. Aquest club tenia la intenció de convertir-se en centre de promoció i els seus primers equips foren un d'infantil i l'altre de juvenils.

El Vilartagues, amb homes com Francisco Márquez, Pedro González i Federico Bueno entre altres, va tenir un bon inici pel seu historial i els èxits no van trigar a arribar, ja que el 1977 l'equip infantil quedà campió provincial. Aquest conjunt el formaren: Lozano, Angel, Joaquin, Esquiva, Seguí I, Ito, Seguí II, Chico, Ferragut, Esquinas i Guti. També a la següent temporada va tenir un paper destacable a la categoria de pre-juvenils, assolint el campionat del seu grup sense perdre cap partit.

Una decisió important va ser la de formar un equip que jugués a categoria regional i des de 1978 hi hauria un altre equip guixolenc en competició oficial absoluta. Les primeres temporades a Tercera Regional les compartí el Vilartagues amb el Sant Feliu, un equip format per joves del mateix barri i que havien jugat a l'Atlético Guixolense.

U.D. Vilartagues (1978-79), infantil: Joaquín, Gúmer, Juan Carlos, Angel, Mayor, Juan; Ferragut, López, Guti, Angel, Novi.

U.D. Vilartagues (1980), juvenil: Seguí, Torreblanca, Bueno, Martínez, Rueda, Martínez, Segura, Gúmer; Chico, Angel, Carmelo, Guti, Joaquín i González.

U.D. Vilartagues (1981-82): Morales, Rodríguez, Sánchez, Esquinas, Paco, Morató, Extremera, Quintana I, Campayo; Pedro, España, Gúmer, Delgado, Torreblanca i Ricardo.

U.D. Vilartagues (2-IX-84): Sánchez, Juan Pedro, Quintana I, Girona, Paquito, Cuenca; Camapayo, Juanito, Delgado, Txiqui i Roca.

A partir de 1980 es fusionaren els dos clubs i el Vilartagues començà el camí que el portaria el 1984 a l'ansiat ascens a Segona Regional.

Avui el segon club més antic de la ciutat acull gran nombre de jugadors, ja que manté equips en totes les categories de futbol-base, a més de l'equip de grans, i segueix oferint un bon servei esportiu als practicants i seguidors del futbol.

La Penya Sport.

Els orígens d'aquest club cal cercar-los en els equips que funcionaven al Col.legi Sant Josep. El primer equip que va sortir d'aquella escola duia el nom de Vilartagues B, ja que per poder participar a la competició oficial calia estar dins d'un club federat, a més jugaven al mateix camp que aquell club.

Va ser el 1978 que una colla de mestres com Josep Rius, Rossend Serradell i José Miguel Catalán, amb la col.laboració d'alguns pares, van formar un club dedicat exclusivament al futbol de base, i muntaren un equip infantil i un d'aleví. Els dos primers equips que funcionaren foren:

Penya Sport (1980-81), aleví: Busquets I, Busquets II, Motas, Ruiz, Miquel, Bardera II, López, Román, Mas, Giró i Sevillano. Foren campions provincials.

Penya Sport (1981-1982), aleví: Tudela, Giró, Román, Busquets II, Mas, Valenzuela, Pavía; Ferragut, Soler, Robles, Navarro, Albertí, Serra, Segura i Sevillano. Guanyaren el campionat provincial.

Penya Sport (1981-82), infantil: Busquets I, Julià, Sebas, Camps, Vilatge, Hilari, Mayol, Dalmau, Domènec, Puig; Reyné, Quitana II, Colomé, Fernández, Bardera I, Comas i Gabarró.

Penya Sport (1982-83), infantil: Giró, Luque, Ruiz, Motas, Román, Mas; Busquets II, Sevillano, Chamorro I, Miquel i Gironella II.

Penya Sport (1984-85), juvenil: Mas, Luque, Remus, Sevillano, López, Vila, Rubén, Navarro, Manolo, Busquets II; Isern, Puig, Valenzuela, Giró, Cornellà i Segura.

Penya Sport (1983-84), aleví: Pedri, De la fuente, Sebas, Chamorro, Paradeda, Narcís, Ríos; Noguerón, Rodríguez, Fontané, Segura, Pascual, Ferran i Alexis.

Penya Sport (1985-86), tots els integrants dels diferents equips dels dels benjamins fins el juvenils.

— Infantil: Meseguer, Rigau, Crosas II, Izquierdo, Saló, Juan Carlos, Crosas I, Rovira, Martínez, Ortega, Clarà i Roca.
—Aleví: Lozano, Heriberto, Mallol, Sebas, Torrecillas, Valenzuela, Vilatge, Domènec, Boyero, Rios i Camp.

La primera temporada, l'equip dels alevins guanyà el campionat comarcal i això suposà una injecció de moral per a la gent que formava la Penya Sport, que a poc a poc es convertí en un club de solera dins del futbol-base de les comarques gironines. Entre altres bons resultats es poden citar els campionats provincials d'alevins de les temporades 1980-81, 1981-82, 1983-84 i el campionat provincial infantil de 1982-83.

El club va anar creixent i des de 1982 funcionà un equip d'alevins escolars i a l'any següent ja en tenien un de benjamins. Va ser a causa d'un conflicte amb l'A.D. Guíxols que el club decidí formar un equip de juvenils, ja que fins llavors la majoria de jugadors passaven dels infantils de la Penya als juvenils del Guíxols. Aquell trecament suposava l'existència d'un tercer equip de juvenils a Sant Feliu, que malgrat ésser el més jove, en dues temporades logrà l'ascens a la màxima categoria del futbol juvenil de les comarques gironines.

Han estat molts els moments difícils que ha superat la Penya, tot

i que en certs moments semblava que podia desaparèixer, però a l'hora de la veritat l'afició al futbol d'una colla de persones ha permès la seva continuïtat.

El lent despertar de l'A.D. Guíxols.

L'arribada de la democràcia troba el Guíxols sortint d'una de les etapes més negres que hagi patit aquest club.

El 1980 es produí el ja esmentat fet de la renúncia a l'ascens a la Regional Preferent, cosa que provocà la indignació d'una part de l'afició que va arribar a acusar la junta directiva d'una possible «venda» de l'ascens a un equip de Barcelona. L'enrenou va ser molt gran i malgrat les greus acusacions la junta refermà la seva postura i campejà la crisi.

L'única conseqüència d'aquell conflicte fou que el president Josep Suñer només acceptés dirigir el club un any més i pel juliol de 1981 ocupà el seu càrrec l'Esteve Serra.

El nou president intentà de donar una empenta al club per treure'l de l'ensopiment que estava vivint, però les primeres temporades al tant demanat camp de «La Corchera» no van ser gaire exitoses. S'hauria d'esperar a la temporada 1984-85 per assolir el campionat de Primera Regional i l'esperat ascens a Regional Preferent.

D'aquesta darrera etapa del Guíxols cal destacar-ne una major atenció als jugadors locals, encara que no al nivell que voldria el bon aficionat ganxó. I per altra banda va iniciar-se amb molt retard la promoció del planter, ja que si bé funcionava un equip juvenil no va ser fins aquells anys que es formaren equips de futbol-base.

Actualment aquest club es troba en una etapa de trancisió que no es pot saber cap a on portarà.

A.D. Guíxols (1980-81): Delfín, Bono, Serra, Rocosa, Martínez, Camps, Martí, Galindo, Donat, Roca, Antonio; Pere, Gironella, Jordi, Morató, Ferragut, Paco i Pedro.

A.D. Guíxols (1983-84): Pinto, Marcos, Angel, Ferragut, Borrego, Seguí, Serrano, Requena, Martín, Antonio; Pedro, Cisco, Gironella, Costabella, Pascual, Escribano, Fàbregas, Luque. Van guanyar el Trofeu Manuel Lloret.

A.D. Guíxols (1984-85): Pere, Requena, Seguí, Lozano, Juan Carlos, Crosas II, Angel, Marcos, Antonio; Cantalosella, Pedro, Pascual, Nievas, Serrano, Cisco, Gironella, Fàbregas, Costabella i Luque. Aconseguiren el campionat de Primera Regional i el desitjat ascens a Regional Preferent.

A.D. Guíxols (Agost-1986): Marcos, Busquets, Sala, Lili, Jordán, Torrent, Cisco, Costabella, Gironella, Giró i Brugué.

A.D. Guíxols (1984-85), juvenil: Bardera, Puig, Hilari, Tello, Vilatge, Julià, Mayol, Mora, M. Bou, Miquel, Illa, Gabarró, Camps i J. Bou.

ANNEX I

FUTBOLISTES GUIXOLENCS QUE MARXAREN.

Des dels primers moments del futbol guixolenc va haver-hi jugadors que per una o altra raó deixaren la seva ciutat per a anar a jugar en equips d'altres poblacions, cosa que demostra la vàlua del planter ganxó.

Molts dels que quedaren campions de Catalunya l'any 1922 van deixar Sant Feliu per anar a equips de categoria superior o a l'estranger. Entre els que marxaren, podem destacar els que anaren a la Havana (Cuba): Lluhí, Charles, Gimbernat, Miró, Nicola o Portero. Altres preferien equips del país com Nanci, Feliu o Pey.

Els jugadors que triomfaren abans de la guerra civil en categories superiors foren Palahí i Rosic al Múrcia, Portas i Florenza a l'Espanyol i Estrada al F.C. Barcelona. També jugà en un equip de Segona l'Andreu Romaguera, concretament al C.D. Gràcia de Barcelona.

Un cop acabada la guerra el planter guixolenc va perdre força i no es troben gaires jugadors que passin a jugar en conjunts de les categories superiors, però sí que jugaven a equips de les comarques gironines. Un exemple en són Tauler, López i Morató al Palafrugell i molts altres al Palamós, Llagostera o Cassà.

Arribant als anys seixanta ens trobem a Jaume Pla en importants equips de Tercera Divisió, però no serà fins ben entrada la dècada dels setanta que els guixolencs comptaran amb conciutadans en equips de cert renom. Un dels primers jugadors que destacà en aquesta etapa va ser Jaume Borrego, que passant pel F.C. Barcelona, jugà al Malgrat, a Tercera Divisió. Aquest mateix equip va acollir al també guixolenc Rocosa.

Dels jugadors actualment en actiu el que ha militat en una categoria estatal ha estat Pere Sala que jugà al Girona, quan aquest equip estava a Segona Divisió B (1979-80). El seu germà Francesc també passà pel mateix club quan estava a Tercera (1981-82).

En categoria juvenil ha destacat en Francesc García (Cisco) que jugà al juvenil del Girona i fitxà més endavant per l'Olot, jugant a Tercera (1980-81). També va estar en equips de categoria el jugador Ferran.

Dos dels darrers guixolencs que han jugat a Primera Divisió Juvenil, són Joan Ferragut i Enric Crosas, que s'integraren a la Unió Esportiva Figueres.

Dins de la mateixa categoria juvenil cal esmentar en Jordi Busquets, que es proclamà campió d'Espanya a la temporada 1985-86 defensant els colors del F.C. Barcelona.

Un dels últims fruïts del planter ganxó que ha cridat l'atenció d'un club important és Xavi Giró, que forma part de la plantilla de la U.E. Figueres, de Segona Categoria A.

Aquests són els que en un moment o altre han viscut, o viuen, moments d'èxit, ara només cal esperar que les promeses que ja s'estan consolidant aconsegueixin anar més lluny, cada cop més lluny.

Girona F.C. (1970-80), juvenil: Pere Sala, dret-sisè per l'esquerra; Cisco, ajupit-tercer per l'esquerra.

Girona F.C. (1981-82): Francesc Sala, dret -primer per la dreta.

U.E. Olot (1980-81), els fitxatges per aquella temporada, al centre, ajupit, Cisco.

U.E. Figueres, juvenil; Enric Crosas, dret-tercer per la dreta i Joan Ferragut, ajupit-tercer per la dreta.

F.C. Barcelona (1985-86), juvenil: Jordi Busquets, dret-primer per l'esquerra. Campions d'Espanya de la seva categoria.

Selecció Gironina Juvenil (1985-86): X. Busquets, dret-segon per l'esquerra, Mas dret-cinquè, Giró dret-sisè; Segura ajupit-primer, Sevillano ajupit-segon.

Xavi Giró, amb la samarreta de Sant Feliu rebent el trofeu de Mindelheim. Poc temps després fitxarà per la U.E. Figueres, seria pel febrer de 1987.

Selecció Juvenil Guixolenca (Juliol-1986): Jose Mª, Tudela, Miguel, Albertí, Busquets II, Ferragut II, Lili, Soler, Mas, Parareda, Luque, Gironès; Rius, Edu, Fontané, Cintas, Román, Sevillano, Gironella II, Segura i Giró. Es proclamen campions del torneig internacional de Mindelheim (Alemanya Federal).

ANNEX II

El mes de juliol de 1986 es celebrà un merescut homenatge a Jaume Pla, Joan Clarà, Josep Masferrer i Pere Bagué en el marc de la Iª Festa del Futbol Base. Un moment important va ser el partit que enfrontà a joves-velles glòries del futbol guixolenc dels anys seixanta i setanta.

Selecció blaugrana: Segura, Masferrer, Roura, Sagué, Girona, Manolo, Pere, Vera, Gorina; Pla, Roca, Joan Clarà, Borrego, Canadell, Valldeperes, Joaquim Clarà.

Selecció verda: Pla, Navarro, Bueno, Masferrer, Ortega, Chavarría, Morató, Pere, Gironés, Clarà; Amat, Reyné, Andújar, Valcarce, Donatiu, Cano i Pastor.

BIBLIOGRAFIA

Jiménez, Angel. «Moviment cooperatiu a Sant Feliu de Guíxols. (1885-1939)» a *Estudis sobre temes del Baix Empordà* nº 2, 1983.

Jiménez, Angel. *Sant Feliu de Guíxols,* Quaderns de la Revista de Girona, Diputació de Girona, 1986.

Serrats, Josep. «El futbol guixolenc al llarg del temps. (1913-1980)» a *Estudis sobre temes del Baix Empordà* nº 2, 1983.

HEMEROTECA

Una bona part de la informació ha estat possible recollir-la mercès als setmanaris i publicacions guixolenques,

«Ciutat Nova»
«El Programa»
«L'Avi Muné»
«Palmarium»
«Espalmatorium»
«Acción social Obrera»
«L'Ideal»
«La Costa Brava»
«L'Onada»
«Proa»
«Símbolo»
«Chut»
«Ancora»
«Gol»
«Es Corcó»

PROCEDÈNCIA DE LES FOTOGRAFIES

Són de l'Arxiu Històric Municipal les fotografies de les planes 7, 8, 10 (a, a dalt), 12, 14(a), 29, 91(b, a baix) i 94. Les de les planes 10(b), 63(b), 78(b), 79, 81(a), 89(b), 91(a), 93(b), 95(a), 97(b), 101(a), han estat cedides per «Ancora»; les de les planes 60(b), 63(b), 65(b), 74 i 78(a), per l'A.D. Guíxols; per A. Romaguera les de les planes 32, 34 i 38; les de les planes 60(a), 65(a), 66(a) i 75 per J. Suñer; les de les planes 67(b), 70 i 72(a) per J. Clarà.

També han cedit les seves fotografies, F. Bañeras (64 i 73), J. Masferrer (66-b- i 72-b-), J. Andújar (87-b- i 101-b-), R. Sarredell (95-b- i 96-b-), P. Fernández (81-b- i 89-a-), J.A. Sevillano (97-a- i 98), E.P. «Gaziel» (84-b- i 85), X. Puig (96-a- i 102), X Giró (106-b- i 107-a-), F. García (104-a- i 105-a-). Les de les planes 50 i 51 són de la col.lecció de N. Espuña.

La resta per M.A. Morató (54), E. Aicart (55), P. Sala (59), J.M. Isern (61), A. Boix (63), Ll. Palahí (67), J. Pla (77-a-), J. Budó (77-b-), F. Cortés (83), J. Gironella (84-a-), F. Bueno (55-a-), U.D. Vilartagues (93-a-), J. Ferragut (92), E. Crosas (105-b-), J. Busquets (106-a-), R. Mas (107-b-) i «Publibrava» (108).

Han estat reproduïdes de la revista «Deportes» les de les planes 26 i 28 i del llibret «Historial del Girona C.F.» la de la plana 104(b).

AGRAÏMENTS

La realització d'aquest treball no hagués estat possible sense la col.laboració desinteressada de moltes persones que han cedit amablement fotografies, material o informació, a tots ells el més sincer agraïment.

Una menció especial la mereix Angel Jiménez, com historiador i com amic, ja que sense la seva empenta i paciència hagués estat difícil tirar endavant aquest llibre.

Antoni Agustí
Rafel Agustí
Ernest i Francesc Aicart
Josep Andújar
«Ancora»
Francesc Bañeras
Agustí Boix
Jordi Budó
Federico Bueno
Jordi Busquets
Joan Clarà
Francisco Cortés
Enric Crosas
«N. Espuña»
Lluís Esteva
Pere Fernández
Joan Ferragut
Francesc García
Xavier Giró
Jordi Gironella
«A.D. Guíxols»
Josep Mª Isern
Rafel Mas
Josep Masferrer
Narcís Masferrer
Josep Miquel
Mª Assumpció Morató
Federico Navarro
Lluís Palahí
«Penya Sport C.F.»
Jaume Pla
Xavier Puig
«Publibrava»
Pere Sala
Rossend Serradell
J.A. Sevillano
Josep Suñer
«U.D. Vilartagues»

ÍNDEX

PÒRTIC 3

INTRODUCCIÓ 5

ORÍGENS I CONSOLIDACIÓ 6
- «Periquitos contra culés» 9
- Sport versus Ateneu 11
- Cap el Campionat de Catalunya 11

LA LENTA AGONIA SOTA LA DICTADURA DE PRIMO DE RIVERA 18
- El «Guíxols Sport», el futbol progressista 18
- «Rado» Portas, un guixolenc internacional 26
- Adéu a l'Ateneu Deportiu 28
- «La Corchera Catalana, S.A.» acaba amb el futbol 30
- La penya «GAAV» 30

EL FUTBOL REPUBLICÀ 31
- El «Casal dels Esports», un any després del 14 d'abril 31
- Els èxits del Casal 35
- Comença un dels buits més sagnants de la nostra història 38

REPRESSIÓ, FAM I FUTBOL DE POSTGUERRA 39
- De l'equip de Falange al «Iecsalis F.C.» 40
- «Organizaciones Juveniles» de Falange per controlar als més joves 42
- El Sr. Mas, mestre, i el futbol de penyes 43
- El «Club Canela», els orígens de l'actual A.D. Guíxols 45
- Els primers passos del C.F. Guíxols 49

RECONSTRUCCIÓ DE LA CIUTAT I DEL FUTBOL 50
- El C.F. Guíxols cap amunt 51
- Alts i baixes del C.F. Guíxols 53
- Les penyes futbolístiques i la «Unión Deportiva Guixolense» 56

TURISME I FUTBOL 57
- Per primer cop a Tercera Divisió 58
- El futbol a l'escola, al carrer... 61
- Rellançament del futbol infantil i juvenil 62
- Un triomf espectacular del C.F. Guíxols: «el Moscardó» 64
- Als cinquanta anys del futbol guixolenc 69
- «L'altre» futbol 71
- La tornada a Tercera o el «cant del cigne» 74

LA TRANSICIÓ FUTBOLÍSTICA 76
- Els tristos anys setanta de l'A.D. Guíxols 76
- Uns avall i els altres amunt 82
- El nou futbol de «penyes» 86

A LA DEMOCRÀCIA MÉS FUTBOL QUE MAI 88
- El problema de les instal.lacions 88
- La U.D. Vilartagues 92
- La Penya Sport 94
- El lent despertar de l'A.D. Guíxols 99

ANNEX I 102

ANNEX II 108

BIBLIOGRAFIA 109

AQUEST LLIBRE DE LA
COL.LECCIÓ

ESTUDIS GUIXOLENCS

HA QUEDAT ENLLESTIT,
EN ELS TALLERS DE
GRÀFIQUES BIGAS
DE SANT FELIU DE GUÍXOLS,
AL MES D'ABRIL DE
MCMLXXXVII

En preparació:

EN MUR, FOTÒGRAF A SANT FELIU DE GUÍXOLS

A cura d'Emili Massanas

CINQUANTA ANYS DELS ESTUDIS NOUS («Gaziel»)

Per Angel Jiménez

AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
Servei de Publicacions i d'Arxiu